gemeente GENNEP

RAADSBESLUIT

Zaaknummer : 973771
Onderwerp : Verordening Jeugdhulp gemeente Gennep

De gemeenteraad van Gennep,

- heeft kennisgenomen van het voorstel van het college van burgemeester en wethouders van 10-11-2026;
- heeft de voorbereidende raadsvergadering van 23 en 30 nov gevolgd;
- gelet op de artikelen 2.9, 2.10, 2.12 en 8.1.1 van de Jeugdwet;

De gemeenteraad overweegt dat:

- de gemeente verantwoordelijk is voor goede en toegankelijke jeugdhulp;
- ouders en jeugdigen in eerste instantie zelf verantwoordelijk zijn voor het gezond en veilig opgroeien;
- het nodig is om duidelijke regels vast te stellen over:
  - het toekennen van jeugdhulp;
  - de toegang tot voorzieningen;
  - het gebruik van een persoonsgebonden budget (PGB);
  - het voorkomen van misbruik en oneigenlijk gebruik;
  - de kwaliteit en prijs van jeugdhulp;
- advies is ontvangen van de Adviesraad Sociaal Domein op 6 oktober 2026.

besluit:
De Verordening Jeugdhulp gemeente Gennep 2026 vast te stellen.

HOOFDSTUK 1. ALGEMENE BEPALINGEN

Artikel 1. Begrippen
In deze verordening betekent:

Aanvraag
Een officieel verzoek aan de gemeente om een individuele voorziening te krijgen.

Algemeen gebruikelijke voorziening
Een voorziening die iedereen kan gebruiken en normaal is voor de situatie.
Bijvoorbeeld: kinderopvang, sportclubs of opvoedcursussen.

Algemene voorziening
Vrij toegankelijke hulp of ondersteuning waarvoor geen individuele beschikking nodig die gericht is op het bieden van ondersteuning aan jeugdigen en ouders. Algemene voorzieningen maken onderdeel uit van het voorliggend veld en zijn beschikbaar voor jeugdigen en ouder(s) met een hulpvraag die hiermee voldoende geholpen kunnen worden.

Andere voorziening
Hulp vanuit andere wetten, zoals onderwijs, zorg of werk en inkomen.

Awb
Algemene wet bestuursrecht.

Beschikking
Schriftelijke beslissing van het college op een aanvraag voor een individuele voorziening.

Boven gebruikelijke hulp
Hulp geboden door partners, ouders, inwonende jeugdigen of andere huisgenoten die naar aard, omvang, duur of intensiteit de grenzen van de gebruikelijke hulp overstijgt.

Budgethouder
De persoon die het PGB ontvangt en verantwoordelijk is voor het gebruik ervan.

Budgetbeheerder
Iemand die het PGB beheert namens de budgethouder en helpt bij administratie en verplichtingen.

Budgetplan
Een plan waarin staat:

- welke hulp nodig is;
- waarom voor een persoonsgebonden budget gekozen wordt
- wie die hulp geeft;
- wat het kost;
- hoe het PGB wordt beheerd.
- hoe de kwaliteit en veiligheid van de in te kopen hulp wordt gewaarborgd.

Cliëntondersteuner
Een onafhankelijke persoon die helpt bij:

- informatie en advies;
- keuzes maken;
- aanvragen van hulp.

College
Het college van burgemeester en wethouders van Gennep.

Eerstegraads familieleden
Ouder(s) (ook adoptie- en stiefouder(s)), kinderen (ook adoptie- en stiefkinderen).

Eigen kracht
De mogelijkheden van de jeugdige en/of de ouder(s) om zelf, of met hulp van mensen uit hun sociale netwerk, oplossingen te vinden voor opgroei- en opvoedproblemen. Hierbij wordt gekeken naar wat de jeugdige en ouder(s) zelf kunnen, welke hulp zij elkaar kunnen bieden en welke ondersteuning beschikbaar is vanuit familie, vrienden of andere betrokkenen.

Familiegroepsplan
Een familiegroepsplan is een plan dat de jeugdige en/of de ouder(s) samen maken met familieleden of andere mensen uit hun sociale netwerk. In dit plan beschrijven zij hoe zij zelf de opvoeding en het opgroeien van de jeugdige willen verbeteren en de benodigde ondersteuning van de jeugdige willen organiseren. Als er geen familiegroepsplan is, wordt er een hulpverleningsplan of plan van aanpak opgesteld (zie: leefzorgplan).

Formele ondersteuning
Ondersteuning die wordt geboden door een professional, die alleen een zakelijke relatie met de jeugdige en/of ouder(s) heeft, niet zijnde een persoon uit het sociaal netwerk van de jeugdige en/of ouder(s).

Gebruikelijke hulp
Normale zorg van ouder(s) voor hun kinderen.
Alleen extra hulp komt in aanmerking voor jeugdhulp.

Gecertificeerde instelling (GI)
Een instelling die jeugdbeschermingsmaatregelen of jeugdreclassering uitvoert. Dit zijn onder andere Bureau Jeugdzorg, William Schrikker Stichting (WSS) Leger des Heils Jeugdbescherming en Jeugdreclassering en het NIDOS.

Hulpvraag
De behoefte aan hulp door problemen bij opgroeien, opvoeden of psychische klachten en stoornissen.

Individuele voorziening
Ondersteuning die speciaal wordt afgestemd op de jeugdige. Deze ondersteuning kan de gemeente zelf regelen via Zorg in Natura of je kunt die zelf inkopen met een PGB.

IJw
iJw: staat voor "i-Jeugdwet" en is een digitale standaard voor het berichtenverkeer tussen gemeenten en zorgaanbieders binnen de Jeugdwet. Het is onderdeel van de bredere iStandaarden. Deze door het Zorginstituut beheerde standaarden (richtlijnen) als bedoeld in artikel 2.15, derde lid, van de wet bestaan uit bedrijfsregels, berichtenstandaarden en berichtspecificaties, overeenkomstig artikel 1, van de Regeling Jeugdwet.

Informele ondersteuning
Ondersteuning die geboden wordt door een persoon die geen formele ondersteuning biedt, zoals een persoon uit het sociale netwerk van de jeugdige en/of ouder(s) of een beroepskracht die niet voldoet aan de gestelde (kwaliteits-)eisen.

Jeugdige
Een persoon die de leeftijd van 18 jaar nog niet heeft bereikt, dit impliceert ook een ongeborene.
Niet ieder ongeboren kind kan zonder meer aanspraak maken op jeugdhulp. Dit kan bijvoorbeeld als het noodzakelijk is voor een gezonde en veilige ontwikkeling voor het ongeboren kind. De voorziening wordt dan aan de ouder toegekend

In deze verordening spreken we ook van ‘jeugdige’ als een persoon ondersteuning in de vorm van Jeugdhulp ontvangt na het 18e levensjaar als:

1. in het kader van het Jeugdstrafrecht door de rechter is bepaald dat jeugdhulp noodzakelijk is, of een verplicht nazorg traject is opgelegd. Dan loopt de ondersteuning door conform de termijn in de rechterlijke beschikking.
2. de jeugdige ondersteuning in de vorm van Voltijd en/of deeltijd Pleegzorg geboden wordt of als de jeugdige verblijft in een gezinshuis. Dan kan de ondersteuning doorlopen tot 21 jaar.
3. voor het bereiken van de leeftijd van 18 jaar conform de Jeugdwet door de verwijzer is bepaald dat voortzetting of hervatting van reeds (eerder) ingezette jeugdhulp noodzakelijk is. Dan kan de ondersteuning doorlopen tot maximaal 23 jaar.

Keukentafelgesprek
Een gesprek in het kader van het onderzoek naar de melding van de behoefte aan ondersteuning van de jeugdige en/of ouder(s).

Leefzorgplan
Het leefzorgplan is het verslag van het onderzoek naar de ondersteuningsbehoefte van de jeugdige en/of ouder(s). In het leefzorgplan worden in ieder geval de hulpvraag, de mogelijkheden van de jeugdige en ouder(s), de inzet van het sociaal netwerk, de doelen, de gemaakte afspraken en de eventueel noodzakelijke ondersteuning beschreven. Het leefzorgplan kan tevens dienen als aanvraag voor een individuele voorziening wanneer het door de daarvoor bevoegde persoon of personen is ondertekend.

Maatschappelijke voorziening
Een (algemene) jeugdhulpvoorziening die vrij toegankelijk is, zoals bedoeld in artikel 2, eerste lid.
Binnen de gemeente Gennep gaat het om voorzieningen in het zogenoemde voorliggend veld.

Mantelzorg
Ondersteuning die vrijwillig en onbetaald wordt geboden door een persoon uit het sociaal netwerk van de jeugdige en/of ouder(s).

Melding
Een eerste signaal dat hulp nodig is.
Een melding is nog geen officiële aanvraag.

Onderzoek
Het verhelderen van de behoefte van de jeugdige en/of ouder(s) aan ondersteuning en in kaart brengen wat de mogelijke oplossingen zijn.

Ouder(s)
gezaghebbende ouder, adoptiefouder, stiefouder of een ander die een jeugdige als behorend tot zijn gezin verzorgt en opvoedt, niet zijnde een pleegouder.

PGB
Een geldbedrag om zelf jeugdhulp in te kopen.

Professional

Beroepskracht met (middels diploma of ervaringscertificaat) aantoonbare specifieke kennis en vaardigheden ten aanzien van de opgroei-, opvoed- en ontwikkelingsproblematiek van de jeugdige en/of ouder(s) en/of de benodigde ondersteuning én die (aantoonbaar) voldoet aan de in de branche geldende (kwaliteits)eisen én een gericht op de voorziening passende registratie heeft bij de KvK of in het beroepsregister of in loondienst is bij een formele zorgaanbieder.

Sociaal netwerk
Familie, vrienden en anderen die betrokken zijn bij het gezin.

Team Toegang:
Het lokale team (van de gemeente Gennep) met professionals, die de jeugdige en/of ouder(s) kunnen ondersteunen bij hun vragen op het gebied van werk, financiën, opvoeding, wonen, vrije tijd en sport, wet- en regelgeving, vrienden en relaties, zorg, ondersteuning en hulpmiddelen. Team Toegang is verantwoordelijk voor de toegang tot en procesregie op ondersteuning geboden vanuit de Jeugdwet (jeugdhulp) en voert specifieke veiligheidstaken uit.

Trekkingsrecht
Vorm waarin het PGB beschikbaar wordt gesteld. PGB-houders krijgen de budgetten niet op hun eigen bankrekening gestort. De Sociale Verzekeringsbank (SVB) beheert het budget en betaalt de zorgverleners.

Tweedegraads familieleden
Broers, zussen, opa’s, oma’s, (stief)broers en (stief)zussen.

Verstrekkingsvorm
Vorm waarin de ondersteuning wordt bekostigd, dat wil zeggen in de vorm van zorg in natura of een persoonsgebonden budget.

Vertegenwoordiger
Een persoon die namens de jeugdige en/of ouder(s) optreedt als zij niet zelf hun belangen kunnen behartigen of hierover geen beslissingen kunnen nemen. Dit kan een wettelijk vertegenwoordiger of een gemachtigd vertegenwoordiger zijn.

Wettelijk vertegenwoordiger
Een persoon die volgens de wet of door een rechter is aangewezen om de jeugdige of ouder(s)

te vertegenwoordigen. Bij een jeugdige kan dit een gezaghebbende ouder of voogd zijn. Bij een volwassene kan dit een curator, bewindvoerder of mentor zijn.

Gemachtigd vertegenwoordiger
Een persoon uit het sociale netwerk van de jeugdige en/of ouder(s) die schriftelijk toestemming heeft gekregen om namens hen zaken te regelen of hun belangen te behartigen. Het college kan een gemachtigd vertegenwoordiger weigeren als daar zwaarwegende redenen voor zijn. Een gemachtigde is geen wettelijk vertegenwoordiger.

Vertrouwenspersoon
Een onafhankelijke persoon die cliënten ondersteunt bij vragen of klachten over jeugdhulp.

Verzorger(s)
Ouder(s), pleegouder(s), voogden of andere personen die verantwoordelijk zijn voor de dagelijkse verzorging en opvoeding van de jeugdige.

Voorliggend veld
Algemene hulp die zonder beschikking beschikbaar is.

Wet
De Jeugdwet.

Zelfredzaamheid
Het in staat zijn tot het uitvoeren van de noodzakelijke Algemene Dagelijkse Levensverrichtingen (ADL) en het voeren van een gestructureerd huishouden. Voorbeelden van de noodzakelijke ADL in het kader van zelfredzaamheid betreffen: in en uit bed komen, aan- en uitkleden, bewegen, lopen, gaan zitten en weer opstaan, lichamelijke hygiëne, toiletbezoek, eten/drinken, medicijnen innemen, ontspanning en sociaal contact.

Zorg in natura (ZIN)
Hulp via een door de gemeente gecontracteerde aanbieder.

HOOFDSTUK 2. VORMEN VAN JEUGDHULP

Artikel 2. Soorten hulp

1. Algemene voorzieningen

De volgende hulp is vrij toegankelijk:

- **Preventieve jeugdhulp**
  Preventieve jeugdhulp is hulp om problemen te voorkomen. Hieronder vallen de publieke jeugdgezondheidszorg (GGD) en het gesubsidieerde preventieve aanbod voor jeugd.

- **Praktijkondersteuner -Jeugd (POH) via huisarts**
  De POH-Jeugd biedt kortdurende hulp en ondersteuning in de huisartsenpraktijk aan jeugdigen met psychische en/of psychosociale problemen. De jeugdige kan zelf komen, of via ouder(s) of begeleider(s). De ondersteuning vindt plaats via de huisartsenpraktijk. De POH-Jeugd brengt samen met de jeugdige en ouder(s) de situatie in kaart en geeft advies of ondersteuning.

- **Cliëntondersteuning**
  Onafhankelijke hulp bij vragen en aanvragen. Deze hulp kan informeel (via je netwerk) of formeel (door een professional) zijn. In Gennep biedt MEE onafhankelijke cliëntondersteuning. Je mag ook een andere onafhankelijke clientondersteuner kiezen. Dat betekent dat je hulp mag vragen van iemand bij een gesprek of aanvraag. Je mag iemand meenemen naar gesprekken die je zelf kiest. Diegene moet onafhankelijk zijn van de gemeente en van de zorgaanbieder.

- **Basisondersteuning**
  Algemene hulp van een professional voor veilig en gezond opgroeien.
  Dit kan gaan over opvoeding, school, werk, relaties en geld.

- **Mantelzorgondersteuning**
  Mantelzorgondersteuning is hulp voor een jeugdige die mantelzorg geeft of ontvangt. Het doel is om de draagkracht te vergroten en overbelasting te voorkomen. Zo kan de mantelzorg op een verantwoorde manier doorgaan.
  De ondersteuning kan bestaan uit het (tijdelijk) overnemen of verlichten van taken door een vrijwilliger of een professional.

- **Jongerenwerk**
  Laagdrempelige hulp voor jongeren.
  Jongerenwerk biedt een veilige plek, activiteiten en ondersteuning. Jongeren mogen zelf ideeën aandragen.

2. Individuele voorzieningen

Gennep koopt jeugdhulp regionaal in met de andere gemeenten in Noord-Limburg. Zo zorgen we samen voor passende hulp voor jeugdigen. De in dit artikel genoemde individuele voorzieningen moeten voldoen aan de toepasselijke wet- en regelgeving, professionele standaarden en de kwaliteitseisen, afbakening en voorwaarden die de gemeente in het kader van de regionale inkoop heeft vastgesteld. De afspraken voor de regionale inkoop jeugd 2026 Noord-Limburg staan op de website Sociaal domein Limburg – Noord.

Het college kan de volgende vormen van hulp bieden:

Segment 1 – Verblijf

Jeugdhulp voor jeugdigen met complexe problemen die intensieve behandeling nodig hebben. Deze hulp kan plaatsvinden met verblijf of als alternatief voor verblijf. Toegang tot deze hulp verloopt via de Bijzondere Toegang, die beoordeelt welke ondersteuning het best past bij de situatie van de jeugdige. https://lokaleregelgeving.overheid.nl/CVDR623429

Segment 2 – Wonen

De gemeente vindt het belangrijk dat jeugdigen zoveel mogelijk thuis opgroeien. Als thuis wonen tijdelijk niet mogelijk of niet veilig is, kan een jeugdige gebruikmaken van een passende woonvoorziening. Deze woonvoorziening biedt een stabiele en veilige omgeving die zoveel mogelijk lijkt op een gezinssituatie. Het doel blijft om, waar mogelijk, terugkeer naar huis te realiseren. Segment 2 is bedoeld voor jeugdigen die tijdelijk of langdurig niet thuis kunnen wonen en daarom verblijf en passende ondersteuning nodig hebben.
Woonvormen:

- pleegzorg;
- gezinshuis;
- kleine woongroep;
- training zelfstandig wonen;
- beschermd wonen;
- logeren;
- Moeder-kindhuis.

Segment 3 – Dagbesteding en dagbehandeling

Segment 3 is bedoeld voor jeugdigen die tijdelijk niet volledig kunnen meedoen aan onderwijs, kinderopvang, buitenschoolse opvang of andere reguliere voorzieningen. Het uitgangspunt is dat iedere jeugdige zoveel mogelijk gebruikmaakt van deze voorzieningen. Wanneer dat niet

lukt, kan aanvullende ondersteuning worden ingezet in de vorm van dagbesteding of dagbehandeling.
Dagbesteding en dagbehandeling worden in groepsverband aangeboden en zijn gericht op de ontwikkeling van de jeugdige. Daarbij wordt, waar mogelijk, toegewerkt naar deelname aan onderwijs of andere passende voorzieningen. Iedere jeugdige heeft recht op onderwijs. Daarom wordt altijd gekeken welke vorm van onderwijs passend is voor de jeugdige.

Segment 4 – Ambulante hulp
Ambulante jeugdhulp bestaat uit begeleiding en behandeling voor de jeugdige, de ouder(s) en het gezin. De ondersteuning wordt meestal thuis geboden en sluit aan bij de situatie van het gezin.
Als dit beter past bij de hulpvraag, kan de ondersteuning ook plaatsvinden op een locatie van de jeugdhulpaanbieder. De hulp wordt meestal geboden aan één jeugdige of één gezin. Waar mogelijk kan de ondersteuning ook in groepsverband worden aangeboden aan meerdere jeugdigen, ouder(s) of gezinnen.

Er wordt gericht op 2 doelen: het behouden en waar mogelijk versterken van de zelfredzaamheid, het welbevinden en/of de kwaliteit van leven en het verbeteren van het dagelijks functioneren. Vormen van ambulante hulp zijn:
Hulp thuis of dichtbij huis, zoals

- begeleiding of behandeling thuis;
- psychische gezondheidszorg;
- jeugdhulp op school;
- gezinstherapie;
- dyslexiezorg;
- hulp van psychiater.

Aanvullende hulp

a. Vervoer

Uitgangspunt is dat de ouder(s)/verzorger(s) zelf het vervoer van de jeugdige organiseert/organiseren en betalen als dit noodzakelijk is voor de toegekende hulp. Er is een tegemoetkoming voor vervoer mogelijk in uitzonderlijke gevallen.

b. Integrale vroeghulp

Integrale Vroeghulp is er voor jonge kinderen met een ontwikkelingsachterstand, beperking of andere ontwikkelingsvragen. Ouder(s) kunnen hier terecht voor advies, onderzoek en

ondersteuning. Verschillende professionals werken samen om de ontwikkeling van het kind te beoordelen en passende hulp te organiseren. Het doel is om problemen vroeg te signaleren en tijdig de juiste ondersteuning te bieden.

c. Crisishulp

Crisishulp is hulp die direct wordt ingezet als er zorgen zijn over de veiligheid van een jeugdige of gezin. Het gaat bijvoorbeeld om situaties van ernstige verwaarlozing, geweld, seksueel misbruik, een psychische crisis of een risico op zelfdoding. De hulp is erop gericht om de veiligheid snel te herstellen. Crisishulp kan thuis worden geboden of tijdelijk op een andere veilige plek.

d. Expertteam

Het Regionaal Expertteam Jeugd helpt bij complexe hulpvragen van jeugdigen en gezinnen. Het team ondersteunt professionals en gemeenten als passende hulp moeilijk te vinden is of als meerdere organisaties betrokken zijn. Het doel is dat jeugdigen en gezinnen zo snel mogelijk de juiste hulp krijgen.

e. Jeugdbescherming

Jeugdbescherming is een maatregel die door de rechter kan worden opgelegd als de ontwikkeling of veiligheid van een jeugdige ernstig wordt bedreigd en vrijwillige hulp niet voldoende helpt. Voorbeelden hiervan zijn een ondertoezichtstelling of een gezag beëindigende maatregel. Een gecertificeerde instelling begeleidt het gezin bij de opvoeding en het opgroeien van de jeugdige. Het doel is dat ouder(s) de opvoeding weer zelfstandig kunnen oppakken. In sommige situaties woont een jeugdige tijdelijk niet meer thuis.

f. Jeugdreclassering

Ondersteuning in de vorm van intensieve begeleiding en controle voor jongeren die veroordeeld zijn of verdacht worden van een strafbaar feit. Dit kan zowel op basis van een proces-verbaal van de politie als van de leerplichtambtenaar zijn. De jeugdreclassering wordt door een Gecertificeerde Instelling of de volwassenreclassering.

De gemeente maakt afspraken met de gecontracteerde aanbieders over:

- aan wie hulp wordt verleend;
- welke activiteiten;
- hoeveel tijd zij mogen besteden;
- hoeveel hulp zij in mogen zetten;
- kwaliteit;

- doel wat bereikt moet worden;
- welke productcode iJw.

HOOFDSTUK 3. TOEGANG TOT JEUGDHULP

Artikel 3. Via huisarts, jeugdarts of medisch specialist

1. Een verwijzing van de huisarts, jeugdarts of medisch specialist geeft toegang tot jeugdhulp. De aanbieder beoordeelt welke hulp nodig is.

2. De aanbieder legt vast welke hulp wordt ingezet en waarom deze nodig is.

3. Wanneer nodig verstrekt het college een passende individuele voorziening. Daarbij wordt eerst gekeken naar hulp van gecontracteerde of gesubsidieerde aanbieders. Hiervan kan worden afgeweken indien:

a. een persoonsgebonden budget wordt verstrekt; of
b. het college vooraf schriftelijk heeft vastgesteld dat een gecontracteerde of gesubsidieerde voorziening niet passend, niet toereikend of niet tijdig beschikbaar is.

4. De aanbieder die na verwijzing jeugdhulp inzet, houdt zich aan de Jeugdwet, deze verordening en de afspraken die met de gemeente zijn gemaakt.

5. De aanbieder die na verwijzing jeugdhulp inzet, houdt zich aan de voorwaarden, criteria en afwegingskaders uit deze verordening.

6. De aanbieder voorkomt zelfverwijzing en iedere vorm van belangenverstrengeling. Bij twijfel vindt afstemming plaats met het college, met inachtneming van de privacyregels.

Artikel 4. Via de gemeente

1. Jeugdigen en ouder(s) melden hun hulpvraag bij het college.

2. Iemand van Team Toegang bevestigt de ontvangst van de melding op papier.

3. Iemand van Team Toegang wijst de jeugdige en zijn ouder(s) op de mogelijkheid om gebruik te maken van algemene voorzieningen, zoals beschreven in deze verordening. Daarnaast wijst het college hen op:

- de mogelijkheid van gratis, onafhankelijke cliëntondersteuning;
- de mogelijkheid om binnen maximaal 6 weken na een melding een familiegroepsplan en/of leefzorgplan op te stellen. Team toegang kan daarbij helpen.

4. Niet elke hulpvraag leidt tot inzet van jeugdhulp. Het college beoordeelt of ondersteuning binnen de eigen mogelijkheden, het sociale netwerk, algemene voorzieningen of andere wettelijke kaders passend kan worden opgelost voordat een individuele voorziening wordt ingezet.

5. Na onderzoek met iemand van Team Toegang kan een aanvraag worden ingediend. Hiervoor geldt een termijn van 6 weken. Het leefzorgplan vormt de basis voor de aanvraag. Het leefzorgplan geldt als aanvraag als het is ondertekend door de jeugdige en/of de ouder(s) die volgens de wet toestemming moeten geven.

6. Een aanvraag voor een individuele voorziening wordt ingediend door het ondertekende familiegroepsplan en/of leefzorgplan ondertekend terug te sturen. Indien het college dit nodig vindt, kan gebruik worden gemaakt van een apart aanvraagformulier. Ook een ondertekende brief kan een aanvraag zijn.

7. De jeugdige of zijn ouder(s) kunnen de hulp met een PGB inkopen. Zij vullen dan een PGB-plan in. Dit PGB-plan hoort bij het familiegroepsplan of leefzorgplan, om de aanvraag volledig in te kunnen dienen.

8. Het college neemt binnen 8 weken een beslissing over een aanvraag.

9. Het college beschrijft het besluit in een beschikking. De beschikking wordt opgestuurd naar de jeugdige of zijn ouder(s).

10. In spoedgevallen wordt direct hulp ingezet. Daarna kan alsnog een familiegroepsplan en/of leefzorgplan worden gemaakt.

11. Het college kan aanvullende regels vaststellen over:
    1. de voorwaarden voor het toekennen van een voorziening;
    2. hoe aanvragen worden beoordeeld;
    3. welke factoren worden meegewogen bij de beslissing.

HOOFDSTUK 4. ONDERZOEK EN BESLUITVORMING DOOR DE GEMEENTE

Artikel 5. Onderzoek

1. Na een melding doet het college zo snel mogelijk onderzoek. Dit gebeurt binnen zes weken. Het college maakt hiervoor een afspraak voor een gesprek.

2. De jeugdige en/of de ouder(s) (of de wettelijke vertegenwoordiger) mogen tijdens het onderzoek, in overleg, de hulpvraag aanpassen.

3. Het college wijst de jeugdige en ouder(s) op:
- de mogelijkheid van een vertrouwenspersoon;
- gratis cliëntondersteuning.

4. De jeugdige en/of ouder(s) kunnen vóór de start van het onderzoek een familiegroepsplan indienen. Het college:
- wijst hen op deze mogelijkheid;
- geeft hiervoor maximaal 6 weken na de melding.
  Op verzoek helpt het college bij het maken van dit plan.

5. Het college kan afzien van onderzoek als de melding of aanvraag wordt ingetrokken. Dit bevestigt het college schriftelijk.

6. Het college onderzoekt samen met de jeugdige en/of ouder(s) in ieder geval:
1. de hulpvraag en de oorzaak;
2. de behoeften, kenmerken en wensen van de jeugdige en het gezin;
3. de veiligheid, ontwikkeling en gezinssituatie;
4. of er sprake is van psychische, psychosociale of gedragsproblemen, een verstandelijke beperking, opvoedproblemen of adoptieproblemen.

Als dit zo is, onderzoekt het college:
- welke problemen er zijn;
- welke hulp nodig is (passend bij leeftijd en ontwikkeling);
- wat de jeugdige, ouder(s) en het netwerk zelf kunnen doen;
- welke extra hulp nodig is als dit niet genoeg is.

7. Daarnaast kijkt het college:
- hoe rekening wordt gehouden met religie, levensovertuiging en cultuur;

- hoe de hulp wordt afgestemd met andere voorzieningen, zoals zorg, onderwijs of werk en inkomen.

8. Als er een familiegroepsplan is, neemt het college dit mee in het onderzoek.

9. De jeugdige wordt zoveel mogelijk betrokken en gehoord.

10. Het college legt ook vast hoe jeugdigen en ouder(s) worden geïnformeerd over de mogelijkheid om jeugdhulp aan te vragen en wanneer dit belangrijk is.

Persoonsgebonden budget (PGB)
11. Het college informeert over de mogelijkheid van een PGB en legt de gevolgen duidelijk uit.

12. Bij een aanvraag voor een PGB vindt altijd een bewust-keuzegesprek plaats. Hierbij wordt beoordeeld of de aanvrager het PGB goed kan beheren.

Artikel 6. Signaleringsfunctie en beleidsontwikkeling

1. Team Toegang heeft mede tot taak om knelpunten, trends en ontwikkelingen die worden gesignaleerd in de ondersteuning van jeugdigen en gezinnen te registreren en bespreekbaar te maken.

2. Het college draagt zorg voor een structurele analyse en bespreking van deze signalen met beleidsmedewerkers en bestuur.

3. Relevante signalen worden betrokken bij beleidsontwikkeling, contractmanagement, regionale samenwerking en evaluatie van het jeugdbeleid.

Artikel 7. Deskundig advies

1. Het college vraagt om deskundig advies als dit nodig is voor het onderzoek of de beoordeling van de aanvraag.

2. Dit advies wordt gegeven door, of onder verantwoordelijkheid van, een deskundige die is geregistreerd in:

- Stichting Kwaliteitsregister Jeugd. Een SKJ-registratie past bij professionals die jeugdigen en gezinnen begeleiden, ondersteunen of hulp bieden; en/of
- BIG-register. Een BIG-registratie past bij professionals die onderzoek doen, een diagnose stellen of behandeling geven, bijvoorbeeld in de geestelijke gezondheidszorg.

3. Voordat het onderzoek begint, informeert het college de jeugdige en zijn ouder(s) over:
  - De mogelijkheid om ondersteuning te krijgen van een onafhankelijke vertrouwenspersoon; en
  - De mogelijkheid om gratis gebruik te maken van onafhankelijke clientondersteuning bij het onderzoek en de aanvraag van jeugdhulp.

Artikel 8. Identificatie

1. Het college controleert de identiteit van de jeugdige en ouder(s) met een geldig identiteitsbewijs.

2. Voor niet-Nederlandse personen gelden ook:
- vreemdelingendocument (type I–IV of EU/EER);
- verblijfskaart van het Ministerie van Buitenlandse Zaken;
- buitenlands paspoort;
- vreemdelingendocument type W.

Artikel 9. Leefzorgplan (verslag van het onderzoek)

1. Binnen zes weken na de melding ontvangt de jeugdige en/of ouder(s) een leefzorgplan. Dit gebeurt schriftelijk en digitaal (via MijnZorg Gennep).

2. De jeugdige en/of ouder(s) kunnen:
- opmerkingen toevoegen;
- samenwerken in het plan;
- het plan digitaal ondertekenen.

3. Het college controleert of de uitleg van het leefzorgplan duidelijk is en het leefzorgplan begrepen wordt door de inwoner.

4. Als een individuele voorziening nodig is of gewenst, wordt het leefzorgplan ondertekend en teruggestuurd. Dit kan via de post op papier als ook digitaal.

5. Als het probleem kan worden opgelost met:
- eigen kracht;
- het netwerk;
- een algemene voorziening;

kan het leefzorgplan ook worden ondertekend waardoor de melding ingetrokken wordt. Als dit al eerder duidelijk is, kan de melding schriftelijk worden ingetrokken.

Artikel 10. Criteria voor een individuele voorziening

1. Een jeugdige of ouder krijgt een individuele voorziening als:
1. Er sprake is van problemen bij opgroeien, opvoeden of psychisch functioneren; én
2. Eigen mogelijkheden en het netwerk onvoldoende zijn; én
3. Andere voorzieningen geen oplossing bieden.

2. Er wordt géén voorziening gegeven voor hulp die past bij een normale ontwikkeling.

3. Er wordt in beginsel geen individuele voorziening verstrekt voor:
- hulp die onder een andere wet valt;
- ondersteuning die behoort tot de verantwoordelijkheid van het onderwijs;
- reguliere kinderopvang;
- fysiotherapie;
- logopedie;
- studiebegeleiding, huiswerkbegeleiding en dyscalculiebegeleiding;
- vrijetijdsactiviteiten, sport- en cultuuractiviteiten;
- medicatie;
- enkelvoudige vaktherapie;
- hulp bij echtscheidingsproblematiek zonder aantoonbare jeugdhulpvraag van de jeugdige.

4. Bij de beoordeling wordt aangesloten bij de richtlijnen voor gebruikelijke zorg (Beleidsregels indicatiestelling Wlz 1 januari 2024).

5. Een algemene of andere voorziening is voldoende als deze:
- tijdig beschikbaar;
- passend; én
- toereikend is voor de hulpvraag.

6. Het college kiest de tijdig beschikbare, passende en toereikende oplossing die het meest kostenefficiënt is.

7. Waar mogelijk wordt gewerkt met interventies waarvan de werking is onderbouwd. Daarbij wordt gekeken naar erkende databanken, professionele richtlijnen en de beschikbare praktijkervaring. Een interventie die niet in een erkende databank staat, kan toch worden ingezet als de aanbieder kan uitleggen waarom deze passend en doelmatig is en het college daarmee instemt.

Onder bewezen effectieve interventies worden in ieder geval verstaan interventies die zijn opgenomen in:

- Databank Effectieve Jeugdinterventies (NJi);
- GGZ-standaarden;
- databank interventies gehandicaptenzorg.

8. Het college verstrekt geen individuele voorziening voor zover uit zorgvuldig onderzoek blijkt dat de hulpvraag geheel of gedeeltelijk kan worden opgelost door eigen mogelijkheden, het sociale netwerk, een algemene voorziening of een andere voorziening. Indien een andere individuele jeugdhulpvoorziening is aangewezen, kent het college die voorziening toe.

9. Een individuele voorziening wordt niet verstrekt voor zover de gevraagde hulp uitsluitend is gericht op de persoonlijke psychische, maatschappelijke of relationele problematiek van de ouder en geen verband houdt met opgroei-, opvoedings- of ontwikkelingsproblemen van de jeugdige. Ook wanneer sprake is van meervoudige of complexe problematiek binnen een gezin, wordt een individuele voorziening alleen verstrekt als de hulp noodzakelijk is in verband met opgroei-, opvoedings- of ontwikkelingsproblemen van de jeugdige, of ter bevordering van diens veiligheid en gezonde ontwikkeling. Het college beoordeelt dit na zorgvuldig individueel onderzoek.

10. Het negende lid is niet van toepassing indien sprake is van meervoudige of complexe problematiek binnen het gezin én jeugdhulp noodzakelijk is in verband met opgroei-, opvoedings- of ontwikkelingsproblemen van de jeugdige.

Artikel 11. Eigen mogelijkheden en probleemoplossend vermogen

1. Ouder(s) en jeugdigen zijn in eerste instantie zelf verantwoordelijk voor passende ondersteuning bij opgroeien en opvoeden. Zij benutten hiervoor hun eigen mogelijkheden (eigen kracht).
Alleen als het gezin, het sociale netwerk en algemene voorzieningen geen oplossing bieden, kan een individuele voorziening worden ingezet.

2. Onder eigen kracht valt in ieder geval:
- gebruikelijke hulp van ouder(s), ook bij ziekte of beperking;
- extra inzet van ouder(s), als dit redelijk is;
- hulp vanuit het sociale netwerk;
- gebruik van andere voorzieningen, zoals een aanvullende verzekering.

3. Gebruikelijke hulp is de zorg die ouder(s) normaal gesproken geven, passend bij de leeftijd en ontwikkeling van de jeugdige. Deze verplichting geldt ook als er sprake is van ziekte of problemen.

4. Het college gebruikt bij de beoordeling van gebruikelijke hulp de richtlijnen van het Nederlands Jeugdinstituut (NJi).

5. Als één ouder tijdelijk uitvalt, neemt de andere ouder de zorg over. Dit geldt ook bij gescheiden ouders. Heeft de andere ouder geen gezag, dan kan deze wel feitelijke zorg verlenen, maar geen gezagsbeslissingen nemen of de jeugdige wettelijk vertegenwoordigen.

6. Het sociale netwerk bestaat uit familie, vrienden en anderen die een rol spelen in het leven van het gezin.

7. Het college beoordeelt of de hulp méér is dan gebruikelijk, door te kijken naar:
- leeftijd van de jeugdige;
- benodigde zorg, toezicht en begeleiding;
- aard en duur van de hulp;
- planbaarheid van de hulp;
- mogelijkheden van de jeugdige.

8. Het college gaat ervan uit dat ouder(s) verantwoordelijk zijn voor een veilige en gezonde ontwikkeling van hun kind.

9. De eigen mogelijkheden zijn onvoldoende als uit onderzoek blijkt dat ouder(s):

- door lichamelijke, verstandelijke of psychische beperkingen de noodzakelijke hulp niet kunnen bieden; of
- niet beschikken over kennis of vaardigheden die nodig zijn om de hulp te bieden; of
- overbelast zijn of dreigen overbelast te raken, waardoor de noodzakelijke hulp niet van hen verwacht kan worden.

10. Het college onderzoekt hoe deze overbelasting kan worden verminderd. Het college onderzoekt of en in hoeverre van ouder(s) redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij hun werkzaamheden of andere activiteiten aanpassen om de noodzakelijke hulp te bieden. Daarbij houdt het college rekening met de persoonlijke omstandigheden, draagkracht en belastbaarheid van de ouder(s). Hulp vanuit het sociale netwerk mag niet leiden tot overbelasting of een onveilige situatie voor de jeugdige.

11. Als hulp vanuit het sociale netwerk mogelijk is, wordt van ouder(s) verwacht dat zij hiervan gebruikmaken. Het college wijst een aanvraag niet uitsluitend af omdat hulp vanuit het sociale netwerk beschikbaar is. Het college onderzoekt daarbij of personen uit het netwerk bereid en beschikbaar zijn om hulp te geven, of dit veilig is en of zij deze hulp kunnen volhouden. Voor het deel dat het sociale netwerk de nodige hulp kan bieden, wordt geen individuele voorziening verstrekt.

Artikel 12. Vervoer

Vervoer Jeugdwet wordt ingezet voor een jeugdige die door medische noodzaak of beperkingen in de zelfredzaamheid niet in staat is om zelfstandig, met ondersteuning van ouder(s), verzorger(s) of anderen uit het netwerk, te reizen tussen zijn verblijfadres, school of locatie van jeugdhulp.
Hierbij worden de volgende uitgangspunten gebruikt:

- Ouder(s) zijn in beginsel verantwoordelijk voor het vervoer van en naar de jeugdhulp. Vervoer door de gemeente wordt alleen verstrekt als de jeugdige niet zelfstandig kan reizen, van ouder(s) en het netwerk redelijkerwijs niet kan worden verwacht dat zij het vervoer verzorgen en geen andere passende oplossing beschikbaar is.

- De gemeente kan alleen vervoer verstrekken voor vervoer naar en van de locatie van de hulp.

- Vervoer kan worden verstrekt bij BSO+, logeeropvang en specialistische GGZ. Het college kan in bijzondere gevallen ook bij andere vormen van jeugdhulp vervoer verstrekken indien dit vanwege medische noodzaak of beperkingen in de zelfredzaamheid noodzakelijk is.

- Alle aanbieders met een raamovereenkomst voor jeugdhulp binnen segment 3 (dagbesteding en dagbehandeling) zijn verplicht Vervoer Jeugdwet aan te bieden. Hoe zij dit organiseren (zelfstandig of gezamenlijk) is vrij. De aanbieder Logeren kan de mogelijkheid bieden tot het organiseren van vervoer.

- Het college beoordeelt per situatie of vervoer noodzakelijk is.

- Als er een passende voorziening zonder vervoer beschikbaar is, heeft die voorrang.

Artikel 13. Dyslexie

Dyslexiezorg kan worden verstrekt voor diagnostiek en behandeling van ernstige dyslexie overeenkomstig de landelijk geldende criteria, protocollen en richtlijnen. Hierbij wordt uitgegaan van de rolverdeling tussen onderwijs en jeugdhulp. Dyslexiezorg komt alleen in aanmerking wanneer uit gegevens van de school blijkt dat voldoende ondersteuning in het onderwijs is geboden en een specialist vaststelt dat onderzoek of behandeling noodzakelijk is.

Artikel 14. Vaktherapie

Vaktherapie wordt niet als zelfstandige behandeling ingezet. Vaktherapie kan uitsluitend worden ingezet als onderdeel van een bredere behandeling of begeleiding en wanneer deze aantoonbaar bijdraagt aan het behalen van de behandeldoelen.

Artikel 15. Kinderopvang en buitenschoolse opvang

1. Reguliere kinderopvang en buitenschoolse opvang zijn geen jeugdhulp.

2. In uitzonderlijke gevallen kan begeleiding worden ingezet als:
    4. de jeugdige specialistische ondersteuning nodig heeft;
    5. de opvang dit niet kan bieden;
    6. dit niet van ouder(s) verwacht kan worden.

Artikel 16. Beschikking

1. Het college beslist zo snel mogelijk op de aanvraag. Het college doet dit binnen 8 weken na ontvangst van de melding. Als dit niet lukt, laat het college weten waarom meer tijd nodig is en wanneer een besluit wordt genomen.

2. In de beschikking staat in ieder geval:
- of de voorziening in natura of als PGB wordt verstrekt;
- hoe bezwaar kan worden gemaakt.

Bij zorg in natura staat in de beschikking:
- welke voorziening wordt ingezet en de omvang;
- de startdatum en duur;
- eventuele andere relevante voorzieningen.

Voor het resultaat dat met de hulpverlening behaald moet worden, wordt verwezen naar het leefzorgplan.

Bij een PGB staat in de beschikking:
- het doel van het PGB;
- kwaliteitseisen;
- de hoogte en berekening;
- voorwaarden;
- duur;
- wijze van verantwoording.

Het leefzorgplan maakt onderdeel uit van de beschikking.

3. Een individuele voorziening wordt in beginsel voor maximaal twaalf maanden toegekend. Verlenging is mogelijk indien uit onderzoek blijkt dat de ondersteuning nog noodzakelijk is.

4. Het college informeert over de mogelijkheid van een PGB en legt duidelijk uit wat dit betekent.

5. Bij een aanvraag voor een PGB vindt bij een eerste aanvraag een bewust-keuzegesprek plaats. In dit gesprek beoordeelt het college of de aanvrager het PGB goed kan beheren. Bij een verlengingsaanvraag hoeft niet opnieuw een bewust-keuzegesprek plaats te vinden, tenzij het college daarvoor aanleiding ziet.

HOOFDSTUK 5. AANVULLENDE REGELS VOOR EEN INDIVIDUELE JEUGDHULPVOORZIENING IN DE VORM VAN EEN PGB

Artikel 17. Aanvullende regels om in aanmerking te komen voor een PGB

1. Als een jeugdige of zijn ouder(s) in aanmerking komen voor een individuele voorziening en deze met een persoonsgebonden budget (PGB) willen inkopen, dienen zij een PGB-plan in volgens een door het college vastgesteld format.

2. In het PGB-plan staat in ieder geval:
   a. waarom de voorziening in natura niet passend wordt geacht;
   b. welke ondersteuning wordt ingekocht;
   c. welk resultaat met de ondersteuning wordt beoogd;
   d. hoe de ondersteuning wordt georganiseerd;
   e. wie de ondersteuning gaat leveren;
   f. hoe de kwaliteit van de ondersteuning wordt gewaarborgd;
   g. de kosten van de ondersteuning, uitgedrukt in uren, dagdelen of andere eenheden en het daarbij behorende tarief;
   h. indien van toepassing, welke ondersteuning wordt geleverd door een persoon uit het sociale netwerk;
   i. waarom de budgethouder, eventueel met ondersteuning van een budgetbeheerder, in staat is de aan het PGB verbonden taken verantwoord uit te voeren.

3. Het college verstrekt een PGB als:
   a. de jeugdige of zijn ouder(s) gemotiveerd aangeven waarom zorg in natura niet passend is;
   b. uit de beoordeling blijkt dat de budgethouder of budgetbeheerder voldoende PGB-vaardig is als bedoeld in artikel 18;
   c. voldoende is gewaarborgd dat de in te kopen ondersteuning van goede kwaliteit is;
   d. de ondersteuning naar het oordeel van het college passend bijdraagt aan het behalen van de beoogde resultaten.

4. Het college verstrekt geen PGB als er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de aangevraagde ondersteuning niet veilig, doeltreffend, cliëntgericht of van voldoende kwaliteit is.

5. Het college verstrekt geen PGB als sprake is van een wettelijke weigeringsgrond als bedoeld in artikel 8.1.1, vierde lid, van de Jeugdwet.

6. Voor jeugdhulp die direct moet worden ingezet in een spoedeisende situatie als bedoeld in artikel 2.5, derde lid, van de Jeugdwet wordt geen PGB verstrekt.

Artikel 18. PGB-vaardigheid

1. Bij iedere aanvraag voor een PGB beoordeelt het college of de budgethouder, eventueel met ondersteuning van een budgetbeheerder of iemand uit het sociale netwerk, in staat is de aan het PGB verbonden taken verantwoord uit te voeren.

2. Het college kan hiervoor een bewust-keuze-gesprek voeren.

3. De budgethouder moet in ieder geval:
   a. een duidelijk beeld hebben van de hulpvraag;
   b. op de hoogte zijn van de regels en verplichtingen die horen bij een PGB of deze zelf kunnen vinden;
   c. een overzichtelijke PGB-administratie kunnen bijhouden;
   d. voldoende vaardig zijn om in de Nederlandse taal te communiceren met de gemeente, de Sociale Verzekeringsbank en zorgverleners;
   e. zelfstandig keuzes kunnen maken over de in te kopen ondersteuning;
   f. afspraken kunnen maken, vastleggen en verantwoorden;
   g. kunnen beoordelen of de geleverde ondersteuning passend en van voldoende kwaliteit is;
   h. de inzet van zorgverleners kunnen organiseren en coördineren;
   i. zorgverleners kunnen aansturen en aanspreken op hun functioneren;
   j. voldoende kennis hebben van het opdrachtgeverschap of weten waar deze kennis kan worden gevonden.

4. Een budgethouder of budgetbeheerder wordt in beginsel niet in staat geacht de aan een PGB verbonden taken verantwoord uit te voeren als:
   a. het beheer van het PGB wordt uitgevoerd door degene die ook de ondersteuning levert, tenzij dit een bloed- of aanverwant in de eerste of tweede graad betreft;
   b. sprake is van problematische schulden;
   c. sprake is van ernstige verslavingsproblematiek;
   d. in de vier jaar voorafgaand aan de aanvraag fraude is vastgesteld;
   e. sprake is van een aanmerkelijke verstandelijke beperking;

f. sprake is van ernstige psychiatrische problematiek;
g. sprake is van een vastgestelde blijvende cognitieve stoornis;
h. de Nederlandse taal onvoldoende wordt beheerst om de taken die horen bij een PGB uit te voeren;
i. geen Verklaring Omtrent het Gedrag kan worden overgelegd, voor zover het college deze noodzakelijk acht.

5. De omstandigheden genoemd in het vierde lid leiden niet automatisch tot afwijzing van een PGB. Het college maakt altijd een individuele beoordeling.

6. Een budgetbeheerder:
a. stelt de belangen van de jeugdige centraal;
b. handelt zonder belangenverstrengeling;
c. is niet tevens zorgverlener, werkgever van de zorgverlener of anderszins verbonden aan de zorgaanbieder, tenzij het gaat om een bloed- of aanverwant in de eerste of tweede graad;
d. ontvangt geen vergoeding uit het PGB voor het beheer van het PGB.

Artikel 19. Onderscheid tussen formele en informele hulp

1. Van formele hulp is sprake als de ondersteuning wordt verleend door:
a. personen die werkzaam zijn bij een organisatie die staat ingeschreven in het Handelsregister en beschikt over de voor de werkzaamheden benodigde deskundigheid en kwalificaties; of
b. zelfstandigen zonder personeel die staan ingeschreven in het Handelsregister en beschikken over de benodigde deskundigheid en kwalificaties.

2. Voor zover de aard van de werkzaamheden dit vereist, wordt formele hulp verleend door personen die zijn geregistreerd in:
a. het BIG-register; of
b. het Kwaliteitsregister Jeugd (SKJ).

3. Als de ondersteuning wordt verleend door een bloed- of aanverwant in de eerste of tweede graad van de jeugdige, wordt deze ondersteuning altijd aangemerkt als informele hulp.

4. Als niet wordt voldaan aan het eerste of tweede lid, is sprake van informele hulp.

5. Tot het sociale netwerk behoren in ieder geval familieleden, huisgenoten, vrienden, kennissen, buren en andere personen met wie de jeugdige of zijn ouder(s) een sociale relatie onderhouden.

Artikel 20. Kwaliteitseisen individuele voorziening in de vorm van een PGB

1. De persoon die ondersteuning verleent met een PGB:
    a. beschikt over een geldige Verklaring Omtrent het Gedrag (VOG) die bij aanvang van de ondersteuning niet ouder is dan drie maanden en gedurende de ondersteuning niet ouder dan drie jaar;
    b. beschikt over de vaardigheden en deskundigheid die nodig zijn voor de ondersteuning;
    c. houdt een administratie bij van de geleverde ondersteuning;
    d. is voldoende vaardig in de Nederlandse taal;
    e. werkt planmatig aan de afgesproken doelen;
    f. verleent ondersteuning overeenkomstig de beschikking van het college;
    g. stemt de ondersteuning af op de persoonlijke situatie van de jeugdige en zijn ouder(s);
    h. stemt de ondersteuning af op andere betrokken hulpverleners en voorzieningen;
    i. gaat zorgvuldig om met persoonsgegevens en vertrouwelijke informatie;
    j. handelt overeenkomstig de meldcode huiselijk geweld en kindermishandeling;
    k. meldt calamiteiten en geweldsincidenten onverwijld aan het college;
    l. werkt mee aan toezicht, controle en onderzoek door of namens het college;
    m. is naar het oordeel van het college voldoende belastbaar om de ondersteuning duurzaam te kunnen bieden.

2. Voor formele hulp gelden daarnaast de volgende eisen:
    a. wordt gewerkt volgens de professionele standaard;
    b. wordt gewerkt op basis van een hulpverleningsplan;
    c. beschikt de aanbieder over een systeem voor kwaliteitsbewaking;
    d. worden de wettelijke meldplichten nageleefd;
    e. wordt een vertrouwenspersoon in staat gesteld zijn werkzaamheden uit te voeren.

3. De budgethouder en de zorgverlener evalueren periodiek of de ondersteuning bijdraagt aan het bereiken van de afgesproken resultaten.

4. De zorgverlener werkt samen met andere betrokken professionals en met het sociale netwerk van de jeugdige, voor zover dit nodig is voor het behalen van de afgesproken resultaten.

5. Een PGB voor informele hulp wordt niet verstrekt wanneer op grond van het Kwaliteitskader Jeugd of het afwegingskader voor verantwoorde werktoedeling professionele hulp noodzakelijk is.

Artikel 21. Hoogte van het PGB

1. Het college stelt de hoogte van het PGB vast op een bedrag waarmee de jeugdige of zijn ouder(s) redelijkerwijs passende, veilige en kwalitatief verantwoorde ondersteuning kunnen inkopen.

2. De hoogte van het PGB voor informele hulp bedraagt 100% van het wettelijk minimumloon.

3. Het college indexeert de PGB-tarieven jaarlijks overeenkomstig de systematiek die geldt voor gecontracteerde jeugdhulp.

4. Het college stelt het PGB niet hoger vast dan nodig is. Als uit het PGB-plan blijkt dat passende, veilige en kwalitatief verantwoorde ondersteuning voor een lager bedrag kan worden ingekocht dan het laagst passende gecontracteerde tarief voor vergelijkbare ondersteuning in natura, stelt het college het PGB op dat lagere bedrag vast.

5. Het PGB is een all-in tarief.

6. Uit het PGB mogen uitsluitend kosten worden betaald die rechtstreeks verband houden met de toegekende ondersteuning.

7. Een PGB moet binnen zes maanden na toekenning worden ingezet voor het resultaat waarvoor het is verstrekt.

8. Bij wijziging van zorgverlener kan het PGB pas worden ingezet nadat het college heeft vastgesteld dat de nieuwe zorgverlener voldoet aan de toepasselijke kwaliteitseisen.

9. Betaling van ondersteuning vindt plaats volgens de regels van de Sociale Verzekeringsbank.

10. Het college stelt de tarieven voor het PGB vast in nadere regels en maakt deze jaarlijks bekend.

Artikel 22. Kosten die niet uit een PGB mogen worden betaald

De volgende kosten komen niet voor vergoeding uit een PGB in aanmerking:

a. kosten voor bemiddeling;
b. kosten voor tussenpersonen of belangenbehartigers;
c. kosten voor PGB-beheer;
d. kosten voor ondersteuning bij het aanvragen of beheren van een PGB;
e. administratiekosten;
f. intakekosten;
g. kosten voor het aanvragen van een Verklaring Omtrent het Gedrag;
h. kosten voor huur, eten, drinken, contributies of lidmaatschappen;
i. kosten voor cursussen, trainingen of informatiemateriaal over het PGB;
j. kosten voor zorg of ondersteuning die op grond van een andere wet moet worden geleverd;
k. kosten voor algemeen gebruikelijke voorzieningen of algemene voorzieningen;
l. kosten voor ondersteuning buiten de Europese Unie, tenzij het college hiervoor vooraf schriftelijk toestemming heeft gegeven;
m. kosten voor ondersteuning die is geleverd vóór de datum van aanvraag;
n. kosten voor crisishulp of spoedeisende jeugdhulp.

HOOFDSTUK 6. HERZIENING, INTREKKING, TERUGVORDERING EN BESTRIJDING MISBRUIK

Artikel 23. Inlichtingen

1. Het voorkomen van misbruik en oneigenlijk gebruik begint met duidelijke en begrijpelijke informatie. Daarom informeert het college de jeugdige, diens ouder(s) of wettelijk vertegenwoordiger over de rechten en plichten die verbonden zijn aan het ontvangen van een individuele voorziening, zowel in natura als in de vorm van een PGB.
Het college wijst daarbij ook op de mogelijke gevolgen van het niet naleven van deze verplichtingen, waaronder herziening, intrekking, terugvordering of opschorting van een voorziening of PGB.
Deze bepaling sluit aan bij artikel 8.1.6 van de Jeugdwet, waarin is geregeld dat het college de jeugdige en zijn ouder(s) informeert over de gevolgen van de keuze voor een PGB. In deze

verordening is deze informatieplicht breder uitgewerkt, zodat zij geldt voor alle individuele voorzieningen.

2. De jeugdige, diens ouder(s) of wettelijk vertegenwoordiger zijn verplicht het college te informeren over feiten en omstandigheden die van invloed kunnen zijn op het recht op een individuele voorziening of PGB.
Deze verplichting sluit aan bij artikel 8.1.2, eerste lid, van de Jeugdwet. Het gaat daarbij bijvoorbeeld om wijzigingen in de persoonlijke omstandigheden, de gezinssituatie, de hulpbehoefte of andere ontwikkelingen die van invloed kunnen zijn op het eerder genomen besluit.
De informatie moet op verzoek van het college worden verstrekt, maar ook uit eigen beweging zodra redelijkerwijs duidelijk is dat de betreffende feiten of omstandigheden van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de voorziening.
Deze inlichtingenplicht geldt niet alleen voor PGB's, maar ook voor individuele voorzieningen in natura. Het college moet immers kunnen beoordelen of een toegekende voorziening nog passend, noodzakelijk en rechtmatig is. Hierdoor wordt voorkomen dat voorzieningen of PGB's onnodig of ten onrechte worden verstrekt.

Artikel 24. Niet meewerken ouder(s)

1. De jeugdige en zijn ouder(s) is (zijn) verplicht om, binnen de eigen mogelijkheden, mee te werken aan onderzoek gericht op besluitvorming over en de doelmatige inzet van jeugdhulp.

2. Als de jeugdige of zijn ouder(s) naar het oordeel van het college niet of onvoldoende meewerkt (meewerken), kan de omvang van de benodigde jeugdhulp niet worden vastgesteld of is de jeugdhulp niet effectief en kan door het college worden besloten geen individuele voorziening te verstrekken, een lagere omvang vast te stellen of een eerder toegekende individuele voorziening in te trekken.

3. Voordat het college besluit een individuele voorziening te weigeren, te wijzigen of te beëindigen vanwege onvoldoende medewerking, onderzoekt het college welke gevolgen dit heeft voor de jeugdige. Het belang van de jeugdige staat hierbij voorop.

Artikel 25. Intrekking, herziening, opschorting en terugvordering

1. Het college onderzoekt regelmatig, maar minimaal eens per jaar, of een besluit over een individuele voorziening of een persoonsgebonden (PGB) nog aansluit bij de hulpvraag, behoeften en omstandigheden van de jeugdige of zijn ouder(s).

Als uit het onderzoek blijkt dat de situatie is gewijzigd of dat niet langer aan de voorwaarden wordt voldaan, kan het college het besluit herzien, intrekken of opschorten overeenkomstig dit artikel.

2. Onverminderd artikel 8.1.4 van de Jeugdwet kan het college een besluit over een individuele voorziening in natura of een PGB herzien of intrekken als het vaststelt dat:

a. de jeugdige, zijn ouder(s) of wettelijk vertegenwoordiger onjuiste of onvolledige gegevens heeft verstrekt en het college bij juiste of volledige gegevens een ander besluit zou hebben genomen;
b. de jeugdige of zijn ouder(s) niet langer is aangewezen op de individuele voorziening of het daarmee samenhangende PGB;
c. de individuele voorziening of het daarmee samenhangende PGB niet meer toereikend is te achten;
d. de jeugdige of zijn ouder(s) niet voldoet aan de voorwaarden die aan de individuele voorziening of het PGB zijn verbonden;
e. het PGB niet of voor een ander doel wordt gebruikt dan waarvoor het is verstrekt;
f. met het PGB jeugdhulp wordt ingekocht bij een jeugdhulpaanbieder waartegen bezwaren zijn ontstaan als bedoeld in artikel 16, derde lid; of

3. Het college kan een besluit tot verstrekking van een PGB intrekken als blijkt dat het PGB niet binnen zes maanden na uitbetaling is gebruikt voor de voorziening waarvoor het is verstrekt.

4. Het college kan een besluit tot verstrekking van een voorziening in natura intrekken als blijkt dat de jeugdige, zijn ouder(s) of wettelijk vertegenwoordiger zich niet binnen zes maanden na de datum van het besluit heeft gemeld bij een jeugdhulpaanbieder.

5. Als het college een besluit op grond van het tweede lid, onderdeel a, heeft herzien of ingetrokken, kan het de geldswaarde terugvorderen van:

g. een ten onrechte of tot een te hoog bedrag ontvangen voorziening in natura; of
h. een ten onrechte of tot een te hoog bedrag verstrekt PGB.

6. Als het college een besluit op grond van het tweede lid, eerste onderdeel, heeft ingetrokken, kan het een ten onrechte ontvangen PGB geheel of gedeeltelijk invorderen bij dwangbevel.

7. Het college kan de Sociale Verzekeringsbank (SVB) gemotiveerd verzoeken de betalingen uit een PGB geheel of gedeeltelijk op te schorten voor een periode van maximaal dertien weken,

als sprake is van een gegrond vermoeden van een situatie als bedoeld in het tweede lid, onderdelen a, d, e of f.

Artikel 26. Onderzoek naar recht- en doelmatigheid individuele voorzieningen in natura en in de vorm van PGB's

1. Het college wijst een toezichthouder aan die belast is met het toezicht op de rechtmatige uitvoering van de Jeugdwet, waaronder het tegengaan van misbruik, oneigenlijk gebruik en niet-gebruik.

2. Het college onderzoekt de rechtmatigheid en doelmatigheid van verstrekte individuele voorzieningen.

3. Het college onderzoekt periodiek, al dan niet steekproefsgewijs, de rechtmatige en doelmatige besteding van persoonsgebonden budgetten (PGB's).

Artikel 27. Overige maatregelen ter voorkoming oneigenlijk gebruik, misbruik en niet gebruik

1. Het college maakt met de door hem gecontracteerde of gesubsidieerde jeugdhulpaanbieders afspraken over de facturatie, resultaatsturing en accountantscontroles, zodat declaraties en uitbetalingen in overeenstemming zijn met de contractuele afspraken, de leveringsopdracht, de prestatieafspraken en de feitelijk geleverde prestaties.

2. Het college maakt met de door hem gecontracteerde of gesubsidieerde jeugdhulpaanbieders afspraken over het monitoren van de gemiddelde trajectduur tijdens de looptijd van een contract.

3. Het college draagt zorg voor een meldpunt waar signalen over oneigenlijk gebruik en fraude kunnen worden gemeld in het kader van uitvoering van de wet.

HOOFDSTUK 7. AFSTEMMING MET ANDERE VOORZIENINGEN

Artikel 28. Voorliggende voorzieningen

1. Het college verstrekt geen voorziening voor jeugdhulp als:
   - Het college verstrekt geen voorziening voor jeugdhulp als voor dezelfde hulp al recht bestaat op zorg op grond van de Wet langdurige zorg, de Beginselenwet justitiële

jeugdinrichtingen of de Zorgverzekeringswet. Dit geldt niet voor situaties waarin de Jeugdwet bepaalt dat toch jeugdhulp moet worden ingezet.

- Ondersteuning die behoort tot de verantwoordelijkheid van het onderwijs wordt niet verstrekt als individuele voorziening. Het college hanteert daarbij het regionale Afwegingskader Onderwijs-Jeugdhulp Noord-Limburg.
- naar het oordeel van het college voor de betreffende problematiek aanspraak bestaat op een voorziening op grond van een andere wettelijke regeling, met uitzondering van een individuele voorziening voor begeleiding als bedoeld in artikel 1.1.1 van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015; of
- het college gegronde redenen heeft om aan te nemen dat de jeugdige in aanmerking komt voor zorg op grond van de Wet langdurige zorg en de jeugdige of zijn wettelijk vertegenwoordiger niet meewerkt aan het verkrijgen van een besluit daarover.

2. Als aan de problematiek meerdere oorzaken ten grondslag liggen en daardoor zowel aanspraak bestaat op zorg op grond van de Wet langdurige zorg of de Zorgverzekeringswet als op een vergelijkbare voorziening op grond van de Jeugdwet, verstrekt het college een voorziening op grond van de Jeugdwet.

3. Als een jeugdige, zijn ouder(s) of wettelijk vertegenwoordiger een aanvraag voor jeugdhulp indient en het college vaststelt dat een andere wettelijke regeling van toepassing is, verwijst het college hen naar de instantie die verantwoordelijk is voor de behandeling van die aanvraag.

4. Bij een verwijzing als bedoeld in het derde lid wijst het college de jeugdige en zijn ouder(s) uitdrukkelijk op de mogelijkheid gebruik te maken van onafhankelijke cliëntondersteuning.

5. Als het college verwijst naar een voorziening op grond van de Wet langdurige zorg, draagt het college zorg voor het inschakelen van onafhankelijke cliëntondersteuning.

Artikel 29. Afstemming met voorliggende voorzieningen en andere vormen van hulp en ondersteuning

1. Het college stemt de jeugdhulp die een jeugdige of zijn ouder(s) nodig heeft af op activiteiten, diensten en voorzieningen die worden geboden op grond van:

- de Leerplichtwet;
- de Participatiewet;
- de Wet gemeentelijke schuldhulpverlening;

- de Wet inburgering 2021;
- de Wet kinderopvang;
- de Wet langdurige zorg;
- de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015;
- de wetgeving over passend onderwijs;
- de Wet publieke gezondheid;
- de Wet tijdelijk huisverbod;
- de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg; en
- de Zorgverzekeringswet.

Het college zorgt ervoor dat deze voorzieningen zoveel mogelijk op elkaar aansluiten. Daarnaast ondersteunt het de jeugdige en zijn ouder(s) bij de toegang tot deze voorzieningen en bij het waarborgen van de continuïteit van de benodigde hulp en ondersteuning.

2. De afgestemde jeugdhulp wordt zo ingezet dat deze bijdraagt aan:

a. het beëindigen van een situatie die voor een jeugdige, een ouder of de omgeving levensbedreigend is of kan leiden tot ernstige gezondheidsschade;
b. het stabiliseren van een crisissituatie als bedoeld onder a niet aan de orde is; of
c. het versterken van de ontwikkeling, opvoedsituatie en zelfredzaamheid van de jeugdige en zijn ouder(s), voor zover dit past bij de leeftijd en de mogelijkheden van de jeugdige.

3. Bij de afstemming van jeugdhulp betrekt het college in ieder geval:

- de behoefte aan hulp en ondersteuning van de jeugdige of zijn ouder(s);
- de eigen mogelijkheden en het probleemoplossend vermogen van de jeugdige of zijn ouder(s), als bedoeld in artikel 11, en de mogelijkheden van het sociale netwerk;
- de volgorde waarin hulp en ondersteuning het meest effectief kunnen worden ingezet en de vraag of deze gelijktijdig moeten worden aangeboden; en
- de maatschappelijke kosten en baten van de verschillende vormen van hulp en ondersteuning op de langere termijn.

4. Als een jeugdige, zijn ouder(s) of wettelijk vertegenwoordiger onvoldoende meewerkt aan de afstemming van hulp en ondersteuning, betrekt het college dit bij de beoordeling van de aanvraag. Voordat het college besluit een individuele voorziening te weigeren, onderzoekt het college of dit gevolgen heeft voor de veiligheid, ontwikkeling of het welzijn van de jeugdige. Het belang van de jeugdige staat daarbij voorop.

5. Als een jeugdige van 16 jaar of ouder die jeugdhulp ontvangt naar verwachting ook na zijn achttiende verjaardag hulp of ondersteuning nodig heeft vanuit een wettelijk kader als bedoeld in het eerste lid, draagt het college er zorg voor dat:

- de overgang naar 18+ wordt vastgelegd in een perspectiefplan of vergelijkbaar document;
- vóór het bereiken van de leeftijd van 18 jaar passende hulp en ondersteuning wordt ingezet om de ondersteuningsbehoefte na het achttiende jaar zoveel mogelijk te beperken; en
- de continuïteit van noodzakelijke hulp en ondersteuning zoveel mogelijk wordt gewaarborgd.

6. Ter uitvoering van het vijfde lid onderzoekt het college tijdig:

5. welke ondersteuning nodig is vanaf het achttiende levensjaar;
6. op grond van welke wettelijke regeling deze ondersteuning wordt geboden; en
7. op welke wijze de overgang naar ondersteuning op grond van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015, de Wet langdurige zorg, de Zorgverzekeringswet of een andere passende wettelijke regeling wordt georganiseerd.

7. Als sprake is van een onveilige opvoed- of opgroeisituatie kan Team Toegang, voor zover noodzakelijk, gedurende langere tijd betrokken blijven bij de jeugdige en het gezin ten behoeve van de veiligheid, continuïteit van ondersteuning, monitoring en afstemming tussen betrokken partijen.

HOOFDSTUK 8. WAARBORGEN VERHOUDING TUSSEN PRIJS EN KWALITEIT

Artikel 30. Professionele afweging en passende ondersteuning

1. Het college bevordert dat medewerkers van Team Toegang zorgvuldig beoordelen welke ondersteuning passend en noodzakelijk is voor de jeugdige en zijn ouder(s).

2. Het college draagt zorg voor deskundigheidsbevordering, vakinhoudelijke reflectie en collegiale consultatie ter ondersteuning van deze professionele afwegingen.

3. Bij de beoordeling wordt rekening gehouden met de eigen mogelijkheden van de jeugdige en zijn ouder(s), het sociale netwerk, algemene voorzieningen en, indien nodig, individuele voorzieningen.

4. Het college bevordert dat medewerkers van Team Toegang beschikken over actuele kennis en vaardigheden ten aanzien van passende ondersteuning, veiligheid, privacy, gegevensbescherming en zorgvuldige gegevensdeling.

5. Het college ondersteunt een lerende uitvoeringspraktijk waarin medewerkers ervaringen, dilemma's en praktijkvraagstukken kunnen bespreken en benutten voor kwaliteitsverbetering.

Artikel 31. Verhouding tussen prijs en kwaliteit van jeugdhulp, kinderbeschermingsmaatregelen en jeugdreclassering

1. Om een goede verhouding tussen prijs en kwaliteit van jeugdhulp, kinderbeschermingsmaatregelen en jeugdreclassering te waarborgen, stelt het college voor diensten die door derden worden uitgevoerd als bedoeld in artikel 2.6.4 van de Jeugdwet:

- een vaste prijs vast die geldt voor een aanbesteding en voor het aangaan van een overeenkomst met een derde; of
- een reële prijs vast die geldt als ondergrens voor:
  - een inschrijving in een aanbestedingsprocedure en het aangaan van een overeenkomst met een derde; en
  - de vaste prijs, bedoeld onder a.

2. Bij het vaststellen van de vaste prijs of de reële prijs houdt het college rekening met:

a. de kwaliteitseisen die aan de dienstverlening worden gesteld, waaronder de deskundigheid van beroepskrachten als bedoeld in artikel 2.1.3, tweede lid, onderdeel c, van de Jeugdwet; en

b. de continuïteit van de hulpverlening als bedoeld in artikel 2.6.5, tweede lid, van de Jeugdwet.

3. Het college baseert de vaste prijs of de reële prijs in ieder geval op de volgende kostprijselementen:

- de aard en omvang van de uit te voeren werkzaamheden;
- de voor de sector geldende cao-schalen, afgestemd op de zwaarte van de functies;
- een redelijke opslag voor overheadkosten;
- een reëel percentage voor niet-productieve uren als gevolg van verlof, ziekte, scholing en werkoverleg;
- de kosten van opleiding en deskundigheidsbevordering van medewerkers;
- cliëntgebonden en niet-cliëntgebonden kosten van beroepskrachten;

- cliëntgebonden kosten die niet zijn toe te rekenen aan beroepskrachten; en
- de kosten van indexering.

4. Het college kan afzien van toepassing van het eerste lid, onderdeel b, als aan aanbieders de eis wordt gesteld dat zij een prijs hanteren die voldoet aan de eisen uit het tweede en derde lid. Het college legt hierover verantwoording af aan de gemeenteraad.

5. Het college bepaalt met welke derde als bedoeld in het eerste lid een overeenkomst wordt gesloten.

6. Dit artikel is van overeenkomstige toepassing op subsidies die worden verstrekt aan derden voor de uitvoering van jeugdhulp, kinderbeschermingsmaatregelen of jeugdreclassering.

HOOFDSTUK 9. KLACHTEN EN MEDEZEGGENSCHAP

Artikel 32. Klachtregeling

1. Het college draagt er zorg voor dat een regeling is vastgesteld voor de behandeling van klachten van cliënten over de afhandeling van meldingen en aanvragen als bedoeld in deze verordening.

2. Aanbieders van voorzieningen stellen een klachtenregeling vast voor de behandeling van klachten van cliënten over de door het college gecontracteerde of gesubsidieerde voorzieningen.

3. Onverminderd andere bevoegdheden tot toezicht en handhaving ziet het college toe op een goede uitvoering van de klachtenregelingen door aanbieders. Het college betrekt hierbij in ieder geval de uitkomsten van periodieke overleggen met aanbieders en het jaarlijkse cliëntervaringsonderzoek.

Artikel 33. Medezeggenschap bij jeugdhulpaanbieders

1. Aanbieders stellen een regeling vast voor de medezeggenschap van cliënten over voorgenomen besluiten die van belang zijn voor de gebruikers van de door het college gecontracteerde of gesubsidieerde voorzieningen.

2. Onverminderd andere bevoegdheden op het gebied van toezicht en handhaving ziet het college toe op een goede uitvoering van de medezeggenschapsregelingen door aanbieders. Het college betrekt hierbij in ieder geval de uitkomsten van periodieke overleggen met aanbieders en het jaarlijkse cliëntervaringsonderzoek.

Artikel 34. Betrekken van ingezetenen bij het beleid

1. Het college betrekt ingezetenen van de gemeente, waaronder cliënten, hun vertegenwoordigers en de Adviesraad Sociaal Domein, bij de voorbereiding van beleid over jeugdhulp. Hierbij handelt het college overeenkomstig de regels over inspraak die zijn vastgesteld op grond van artikel 150 van de Gemeentewet.

2. Het college stelt ingezetenen tijdig in de gelegenheid om voorstellen te doen voor het beleid over jeugdhulp, advies uit te brengen over verordeningen en beleidsvoorstellen en mee te denken over de uitvoering daarvan. Het college biedt daarbij de ondersteuning die nodig is om deze rol goed te kunnen vervullen.

3. Het college zorgt ervoor dat ingezetenen kunnen deelnemen aan periodiek overleg. Zij kunnen onderwerpen voor de agenda aandragen en ontvangen de informatie en ondersteuning die nodig zijn om op een gelijkwaardige manier aan het overleg deel te nemen.

HOOFDSTUK 10. SLOTBEPALINGEN

Artikel 35. Evaluatie

Het college evalueert deze verordening ten minste eenmaal per twee jaar of zoveel eerder als ontwikkelingen in wet- en regelgeving daartoe aanleiding geven.

Artikel 36. Overgangsrecht en intrekking oude verordening

1. Een jeugdige of zijn ouder(s) behoudt recht op een lopende voorziening die is toegekend op grond van de Verordening jeugdhulp gemeente Gennep 2024, vastgesteld op 21 november 2024, totdat het college een nieuw besluit heeft genomen over die voorziening.

2. Aanvragen die zijn ingediend op grond van de Verordening jeugdhulp gemeente Gennep 2024 en waarover bij de inwerkingtreding van deze verordening nog geen besluit is genomen, worden afgehandeld volgens de Verordening jeugdhulp gemeente Gennep 2024.

3. Bezwaarschriften tegen besluiten die zijn genomen vóór de inwerkingtreding van deze verordening worden behandeld op grond van de Verordening jeugdhulp gemeente Gennep 2024. Deze verordening blijft voor die besluiten van toepassing. Het college kan hiervan afwijken als toepassing van de Verordening jeugdhulp gemeente Gennep 2026 leidt tot een gunstiger uitkomst voor de jeugdige of zijn ouder(s).

4. Het college kan een besluit dat is genomen op grond van deze verordening herzien of intrekken als:

d. sprake is van een grond voor herziening of intrekking als bedoeld in deze verordening; of
e. uit een heronderzoek blijkt dat het college bij kennis van de huidige feiten en omstandigheden een ander besluit zou hebben genomen.

5. Het college kan een besluit herzien op verzoek van de jeugdige of zijn ouder(s) als zij willen overstappen naar een andere aanbieder of een andere verstrekkingsvorm.

6. Op een persoonsgebonden budget (PGB) dat is verstrekt op grond van de Verordening jeugdhulp gemeente Gennep 2024 blijven de bepalingen over herziening, intrekking en terugvordering uit deze verordening van toepassing.

7. De Verordening jeugdhulp gemeente Gennep 2024 wordt ingetrokken.

8. In afwijking van het tweede lid kan het college deze verordening toepassen indien dit voor de jeugdige of zijn ouder(s) aantoonbaar gunstiger is.

Artikel 37. Nadere regels en hardheidsclausule

1. In gevallen waarin deze verordening niet voorziet, beslist het college.

2. Het college kan nadere regels vaststellen over de uitvoering van deze verordening, voor zover deze betrekking hebben op de toepassing van de in deze verordening opgenomen bepalingen en de beoordeling van individuele situaties.

3. Het college kan in bijzondere gevallen afwijken van bepalingen in deze verordening als toepassing daarvan voor de jeugdige of zijn ouder(s) gevolgen heeft die onevenredig zijn in verhouding tot de met die bepalingen te dienen doelen.

Artikel 38. Inwerkingtreding en citeertitel

1. Deze verordening treedt in werking op de eerste dag na die van bekendmaking.

2. Deze verordening wordt aangehaald als: Verordening jeugdhulp gemeente Gennep 2026.

Aldus besloten in de openbare besluitvormende raadsvergadering d.d. 14 december 2026.

De raad voornoemd,

De griffier,	De voorzitter,
Peter-Jan Mol	Hans Teunissen

Toelichting

ALGEMEEN

Opbouw van de verordening
Deze verordening begint in hoofdstuk 1 met een begrippenlijst. In hoofdstuk 2 leest u welke vormen van jeugdhulp de gemeente kan bieden. Hoofdstuk 3 behandelt de verschillende wegen die leiden naar toegang tot jeugdhulp. Hoofdstuk 4 bevat regels over de toegang tot jeugdhulp, het onderzoek, de beoordeling van hulpvragen en de taken van Team Toegang. Hoofdstuk 5 bevat aanvullende regels voor het bieden van jeugdhulp in de vorm van een persoonsgebonden budget. De hoofdstukken 6 tot en met 10 bevatten overige (algemene) regels, onder meer over rechten, (medewerkings)plichten en de herziening van besluiten.

De opdracht van de wetgever: wat moet de Verordening regelen?
Sinds 1 januari 2015 zijn gemeenten verantwoordelijk voor alle jeugdhulp. De taken van de gemeenten zijn geregeld in de Jeugdwet (hierna: de wet). Gemeenten moeten ervoor zorgen dat jongeren met een beperking, stoornis of aandoening de jeugdhulp en ondersteuning krijgen die nodig is. Eén van de doelen van de wet is om gebruik te maken van de eigen kracht van jongeren, ouders en hun sociale netwerk, zodat jeugdhulp wordt geboden aan jeugdigen en gezinnen in de meest kwetsbare situaties, waarbij de inzet van jeugdhulp noodzakelijk is gezien de aard en ernst van de hulpvraag.

Deze verordening geeft uitvoering aan de wet die de gemeenteraad opdraagt om bij verordening regels vast te stellen over:
a. de door het college te verlenen individuele voorzieningen en overige voorzieningen, met betrekking tot de voorwaarden voor toekenning en de wijze van beoordeling van, en de afwegingsfactoren bij een individuele voorziening;
b. de wijze waarop de toegang tot en de toekenning van een individuele voorziening wordt afgestemd met andere voorzieningen op het gebied van zorg, onderwijs, maatschappelijke ondersteuning, werk en inkomen;
c. de wijze waarop de hoogte van een persoonsgebonden budget wordt vastgesteld; en
d. de bestrijding van het ten onrechte ontvangen van een individuele voorziening of een persoonsgebonden budget, alsmede van misbruik of oneigenlijk gebruik van de wet.

Daarnaast regelt deze verordening, overeenkomstig de wet, op welke wijze ingezetenen, waaronder in ieder geval jeugdigen of hun vertegenwoordigers, worden betrokken bij de uitvoering van de wet, waarbij wordt geregeld de wijze waarop zij:
a. in de gelegenheid worden gesteld voorstellen voor het beleid te doen;
b. vroegtijdig in staat worden gesteld gevraagd en ongevraagd advies uit te brengen bij de besluitvorming over verordeningen en beleidsvoorstellen;
c. worden voorzien van ondersteuning om hun rol effectief te kunnen vervullen,
d. deel kunnen nemen aan periodiek overleg;
e. onderwerpen voor de agenda van dit overleg kunnen aanmelden; en
f. worden voorzien van de voor een adequate deelname aan het overleg benodigde informatie.

De verordening bevat ook regels ter waarborging van:
a. een goede verhouding tussen de prijs voor de levering van diensten door derden en de eisen die worden gesteld aan de kwaliteit daarvan; en
b. de continuïteit van de jeugdhulp, kinderbeschermingsmaatregelen of jeugdreclassering.

Tot slot bevat deze verordening regels over de voorwaarden waaronder een persoonsgebonden budget kan worden ingezet voor jeugdhulp die wordt verleend door iemand uit het sociale netwerk van de jeugdige.

Achtergronden
De wet maakt deel uit van de in 2015 ingezette bestuurlijke en financiële decentralisatie naar gemeenten van de jeugdzorg, de jeugd-ggz, de zorg voor verstandelijk beperkte jeugdigen en de begeleiding en persoonlijke verzorging van jeugdigen. Eén van de uitgangspunten hierbij was dat een omslag gemaakt zou worden van een stelsel gebaseerd op een wettelijk recht op zorg (aanspraak) naar een stelsel op basis van een voorzieningenplicht voor gemeenten

(voorziening), op een wijze zoals eerder is gebeurd met de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (hierna: Wmo 2015). Het wettelijke recht op jeugdzorg en individuele aanspraken op jeugdzorg zijn vervangen door een voorzieningenplicht, waarvan de aard en omvang in beginsel door de gemeente worden bepaald (maatwerk). Het doel van het jeugdzorgstelsel blijft echter onverminderd het waar nodig tijdig bieden aan jeugdigen en ouders van bij hun situatie passende hulp, met als beoogd doel ervoor te zorgen de eigen kracht van de jongere en het zorgend en probleemoplossend vermogen van het gezin wordt versterkt.

Deze verordening kan niet los worden gezien van het beleidsplan, dat de raad op grond van artikel 2.2, van de wet heeft vastgesteld. In dit beleidsplan is het door het gemeentebestuur te voeren beleid vastgelegd met betrekking tot preventie en jeugdhulp, de uitvoering van kinderbeschermingsmaatregelen en jeugdreclassering.

Vrij toegankelijk en niet vrij toegankelijk
In de verordening is onderscheid gemaakt tussen overige (vrij-toegankelijke) en individuele (niet vrij-toegankelijke) voorzieningen op het gebied van jeugdhulp (zie artikel 2, eerste, respectievelijk tweede lid). Voor een deel van de hulpvragen zal volstaan kunnen worden met een vrij-toegankelijke voorziening. Hier kunnen de jeugdige en/of zijn ouders gebruik van maken zonder dat zij daarvoor een verwijzing of een besluit van de gemeente nodig hebben. De jeugdige en zijn ouders kunnen zich voor deze jeugdhulp dus rechtstreeks tot de jeugdhulpaanbieder wenden.

Toegang jeugdhulp via de gemeente
Een hulpvraag van een jeugdige of zijn ouder kan binnenkomen bij de gemeente (in sommige gevallen nadat zij naar de gemeente zijn doorverwezen door het Advies- en Meldpunt Huiselijk Geweld en Kindermishandeling). De beslissing door de gemeente welke hulp een jeugdige of zijn ouder precies nodig heeft, komt vervolgens tot stand op basis van het onderzoek dat namens het college in samenspraak met die jeugdige en zijn ouders wordt uitgevoerd. Veelal zal op basis van één of meerdere gesprekken tussen een door de gemeente ingezette deskundige en de jeugdige en zijn ouders gekeken worden wat de jeugdige en zijn ouders eventueel zelf of met behulp van hun netwerk kunnen doen aan het probleem. Als aanvullend daarop een voorziening op het gebied van jeugdhulp nodig is, dan zal eerst gekeken worden of dit een vrij-toegankelijke voorziening is of een niet vrij-toegankelijke voorziening. Is het laatste het geval dan neemt het college een besluit tot verstrekking van de voorziening en worden de jeugdige en zijn ouders doorverwezen naar een jeugdhulpaanbieder die in staat is om de betreffende problematiek aan te pakken. Dit proces is in deze verordening nader ingekaderd.

Toegang via de huisarts, de jeugdarts en de medisch specialist
De wet regelt daarnaast dat de jeugdhulp toegankelijk is na een verwijzing door de huisarts, de jeugdarts en de medisch specialist. Na een dergelijke verwijzing staat echter nog niet vast welke specifieke behandelvorm van jeugdhulp (dus bijvoorbeeld welke therapie) een jeugdige of zijn ouder precies nodig heeft. Een jeugdige kan op dat moment terecht bij de jeugdhulpaanbieders die de gemeente heeft gecontracteerd. In de praktijk zal het de jeugdhulpaanbieder zelf zijn die op basis van zijn professionele autonomie na de verwijzing beoordeelt welke voorziening precies nodig is (de behandelvorm), hoe vaak iemand moet komen (de omvang) en hoe lang (de duur). Bij deze beoordeling dient de jeugdhulpaanbieder zich te houden aan de afspraken die hij daarover met de gemeente heeft gemaakt in het kader van de contract- of subsidierelatie. Deze afspraken zien op hoe de gemeente haar regierol kan waarmaken en op de omvang van het pakket. Deze afspraken zullen verder ook ingaan op hoe de artsen en de gemeentelijke toegang goed van elkaar op de hoogte zijn van de doorverwijzing of behandeling van een kind, zodat de integrale benadering rond het kind en het principe van 1 gezin – 1 regisseur – 1 plan, met name bij meervoudige problematiek, kan worden geborgd en er geen nieuwe ‘verkokering’ zal plaatsvinden, waarbij professionals niet goed van elkaar weten dat zij bij het gezin betrokken zijn. Daarnaast zal de jeugdhulpaanbieder rekening moeten houden met de regels die in deze verordening zijn gesteld. Deze verordening regelt welk aanbod van de gemeente alleen via verwijzing of met een besluit van de gemeente toegankelijk is en stuurt op collectief niveau op de omvang en duur van de beschikte individuele voorzieningen (zie artikel 2, derde lid). De bepalingen in de verordening over het onderzoek naar de hulpvraag zijn onverkort op jeugdhulpaanbieders van toepassing, ook bij de toegang via de huisarts, de jeugdarts en de medisch specialist (zie artikel 3).

Toegang via de gecertificeerde instelling, de kinderrechter, het Openbaar Ministerie en de directeur of de selectiefunctionaris van de justitiële jeugdinrichting
Een andere ingang tot de jeugdhulp is via de gecertificeerde instelling, de kinderrechter (via een kinderbeschermingsmaatregel of een maatregel tot jeugdreclassering), het Openbaar Ministerie en de directeur of de selectiefunctionaris van de justitiële jeugdinrichting. De gecertificeerde instelling is verplicht om bij de bepaling van de in te zetten jeugdhulp in het kader van een door de rechter opgelegde kinderbeschermingsmaatregel of jeugdreclassering te overleggen met de gemeente. Uiteraard kan bij dit overleg een kostenafweging plaatsvinden. De gemeente is op haar beurt vervolgens gehouden de jeugdhulp in te zetten die deze partijen nodig achten ter uitvoering van de kinderbeschermingsmaatregel of de jeugdreclassering. Deze leveringsplicht van de gemeente vloeit voort uit het feit dat uitspraken van rechters te allen tijde moeten worden uitgevoerd om rechtsgelijkheid en rechtszekerheid te kunnen garanderen. Ook hier geldt dat de gecertificeerde instelling in beginsel gebonden is aan de jeugdhulp die de gemeente heeft ingekocht. Als de kinderrechter een

ondertoezichtstelling of beëindiging van het gezag uitspreekt, wijst hij gelijktijdig in de beschikking de gecertificeerde instelling aan die de maatregel gaat uitvoeren. Dit kan de rechter juist omdat de raad voor de kinderbescherming in zijn verzoekschrift een concreet advies geeft over welke gecertificeerde instelling de maatregel zou moeten uitvoeren. De raad voor de kinderbescherming neemt een gecertificeerde instelling in zijn verzoekschrift op die na overleg met de gemeente en gezien de concrete omstandigheden van het geval hiervoor het meest geschikt lijkt. De raad voor de kinderbescherming is verplicht om hierover met de gemeente te overleggen. Deze toegang wordt al in de wet zelf geregeld en komt verder dus niet terug in deze verordening.

Afbakening jeugdhulpplicht
De reikwijdte van de jeugdhulpplicht in de wet vormt al enkele jaren een belangrijk onderwerp in gesprekken over de jeugdzorg. In de Hervormingsagenda Jeugd is de afspraak gemaakt dat de wetgever de wet gaat aanpassen om deze reikwijdte te verduidelijken en af te bakenen c.q. te begrenzen. Dit om ervoor te zorgen dat de jeugdhulp terechtkomt bij de meest kwetsbare gezinnen of gezinnen in de meest kwetsbare situaties. Het doel is om duidelijk te maken wat er wel onder de jeugdhulpplicht valt, in plaats van wat er niet onder valt. Op dit moment geldt er geen jeugdhulpplicht voor hulp die op ‘eigen kracht’ kan worden geboden of worden georganiseerd, maar deze begrippen zijn echter niet gedefinieerd in de wet. Als er vrij toegankelijke voorzieningen zijn, dan gaan deze momenteel voor op niet-vrij toegankelijke voorzieningen.

De verordening voorziet in:
- Het scherper verwoorden en uitwerken van het beschikbare voorzieningenpakket;
- Een verbeterde afstemming tussen de wet en andere wetgeving;
- Het uitwerken van de verdeling van de verantwoordelijkheden tussen ouders en het college als verstrekker van individuele voorzieningen;
- Een uitdrukkelijke opname van het stappenplan van de Centrale Raad van Beroep (CRvB) verplicht stellen voor de medische verwijsroute; en
- Duidelijke voorwaarden ter voorkoming van oneigenlijk gebruik en misbruik van de wet.

Deze verordening vormt het normstellend kader waarmee de jeugdhulp nader wordt geregeld, met inachtneming van de wet.

ARTIKELSGEWIJS

In deze artikelsgewijze toelichting worden enkel die (onderdelen) van bepalingen behandeld die nadere toelichting behoeven.

HOOFDSTUK 1. ALGEMENE BEPALINGEN

Niet iedere bepaling behoeft toelichting.

Artikel 1. Begrippen

Het aantal definities in artikel 1 is beperkt aangezien de wet al een flink aantal definities kent die ook bindend zijn voor deze verordening. Deze wettelijke definities zijn dan ook niet nogmaals opgenomen in de verordening. Het betreft onder meer definities van centrale begrippen als 'jeugdhulp', 'jeugdige' en 'ouder'. In de verordening worden de begrippen jeugdige en ouder overeenkomstig de wet gebruikt. Indien mogelijk aangeduid algemeen als 'jeugdigen en ouder(s)' en specifiek veelal als 'de jeugdige of zijn ouder(s)'. Gebruik van 'of' impliceert hier ook de betekenis 'en'. Met de aanduiding 'de jeugdige of zijn ouder(s)' bedoelen we dus: de jeugdige (van bijvoorbeeld 16 jaar of ouder) zelfstandig, de jeugdige met een of beide ouder(s) (in de definitie van artikel 1 van de wet: de gezaghebbend ouder, adoptiefouder, stiefouder of een ander die een jeugdige als behorend tot zijn gezin verzorgt en opvoedt, niet zijnde een pleegouder) (bij een jeugdige tussen de 12 en de 16 jaar), of de ouder(s) namens de jeugdige (bij een jeugdige jonger dan 12 jaar).

In artikel 1.1 van de wet is jeugdhulp als volgt gedefinieerd:

'1°. ondersteuning van en hulp en zorg, niet zijnde preventie, aan jeugdigen en hun ouder(s) bij het verminderen, stabiliseren, behandelen en opheffen van of omgaan met de gevolgen van psychische problemen en stoornissen, psychosociale problemen, gedragsproblemen of een verstandelijke beperking van de jeugdige, opvoedingsproblemen van de ouder(s) of adoptiegerelateerde problemen;

2°. het bevorderen van de deelname aan het maatschappelijk verkeer en van het zelfstandig functioneren van jeugdigen met een somatische, verstandelijke, lichamelijke of zintuiglijke beperking, een chronisch psychisch probleem of een psychosociaal probleem en die de leeftijd van achttien jaar nog niet hebben bereikt, en

3°. het ondersteunen bij of het overnemen van activiteiten op het gebied van de persoonlijke verzorging gericht op het opheffen van een tekort aan zelfredzaamheid bij jeugdigen met een verstandelijke, lichamelijke of zintuiglijke beperking of een somatische of psychiatrische

aandoening of beperking, die de leeftijd van achttien jaar nog niet hebben bereikt, met dien verstande dat de leeftijdgrens van achttien jaar niet geldt voor jeugdhulp in het kader van jeugdstrafrecht'.

Ook de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kent een aantal definitiebepalingen die voor deze verordening van belang zijn, zoals: 'aanvraag' (artikel 1:3, derde lid, van de Awb) en 'beschikking' (artikel1:3, tweede lid, van de Awb).

'Andere voorziening': onder het begrip 'andere voorziening' wordt in deze verordening verstaan een voorziening die niet op grond van de wet wordt getroffen, maar in het kader van maatschappelijke ondersteuning, onderwijs, werk en inkomen of zorg. Zie ook artikel 2.9, onder b, van de wet. De verschillende beschikbare vormen van jeugdhulp zijn opgenomen in artikel 2 (individuele voorzieningen en overige voorzieningen). Hoe individuele voorzieningen verkregen kunnen worden, is nader geregeld in artikel 3 en verder.

'iJw': is in de Regeling Jeugdwet gedefinieerd als de '*door het Zorginstituut beheerde standaarden als bedoeld in artikel 2.15, derde lid, van de wet bestaande uit bedrijfsregels, berichtenstandaarden en berichtspecificaties*'. De iJw is de iStandaard om cliënten in alle fasen van de Jeugdwet-keten te volgen: van de toewijzing tot de zorglevering en de declaratie. Het doel is een snelle en efficiënte inzet van zorg ondersteunen en bijdragen aan een afname van administratieve lasten. Daarnaast moet iJw een betrouwbare en duurzame bron van informatie zijn over Jeugdwet-zorg (https://www.istandaarden.nl/ijw).

'PGB': De definitie van 'PGB' is opgenomen omdat de afkorting PGB in het spraakgebruik inmiddels meer is ingeburgerd dan voluit 'persoonsgebonden budget'.

HOOFDSTUK 2. VORMEN VAN JEUGDHULP

Artikel 2. Soorten hulp

Dit artikel geeft uitvoering aan artikel 2.9, onder a, van de wet, op grond waarvan de gemeente verplicht is bij verordening regels te stellen over de door het college te verlenen individuele voorzieningen en overige voorzieningen. Daarnaast beoogt deze verordening voor iedereen duidelijk te maken wat het gemeentelijke aanbod aan jeugdhulpvoorzieningen is. Ook vindt de gemeente het belangrijk dat op voorhand duidelijk is – uitgaande van toegang tot de jeugdhulp via de gemeente (zie artikel 4) – welke vormen van voorzieningen alleen toegankelijk zijn na een besluit van de gemeente (de 'individuele voorzieningen') en welke in

beginsel vrij toegankelijk zijn voor iedereen waarvoor ze bedoeld zijn (de ‘overige voorzieningen’).

Gelet op het voornoemde belang bevat dit artikel een opsomming van de vormen van jeugdhulp die de gemeente biedt. Van verschillende van de hier genoemde vormen van jeugdhulp bestaan diverse varianten. Welke variant wordt ingezet zal steeds afhankelijk zijn van de uitkomst van het onderzoek en de betreffende situatie en de specifieke behoeften van de jeugdige en zijn ouder(s).

Vierde en vijfde lid

Uit de parlementaire geschiedenis bij de wet volgt dat de gemeenteraad, ter uitvoering van het bepaalde in artikel 2.9, van de wet, in de verordening (op geaggregeerd niveau) kan sturen op duur, omvang en frequentie van individuele voorzieningen (*Kamerstukken II* 2013/14, 33 684, nr. 3, p. 148 en *Kamerstukken II* 2013/14, 33 684, nr. 10, p. 40). In het derde lid wordt daarom bij bepaalde individuele voorzieningen op collectief niveau op deze elementen gestuurd. Het college moet op basis van het vierde lid deze elementen overnemen in de afspraken die zij maakt met jeugdhulpaanbieders in het kader van de inkoop- en subsidierelatie. Het feit dat deze omvang in beginsel wordt aangehouden maakt dat in zeer bijzondere individuele situaties van de in de verordening bepaalde omvang kan worden afgeweken.

Vijfde lid

Op grond van artikel 2.6, eerste lid, onder a, van de Jeugdwet is het aan het college om zorg te dragen voor een kwalitatief en kwantitatief aanbod. In het vijfde lid is bepaald over welke elementen het college in het kader van zijn inkoop- of subsidierelatie met de jeugdhulpaanbieders afspraken moet maken. Deze afspraken dragen bij aan duidelijkheid over het beschikbare voorzieningenpakket.

De kwaliteitseisen waar jeugdhulpaanbieders moeten voldoen die onder verantwoordelijkheid van het college werkzaamheden uitvoeren vloeien rechtstreeks voort uit de wet. Deze zijn daarom niet in de verordening opgenomen, maar moeten uiteraard wel in de contractuele afspraken worden opgenomen.

HOOFDSTUK 3. TOEGANG TOT JEUGDHULP

In het voorgaande hoofdstuk zijn de beschikbare vormen van jeugdhulp geregeld. In dit hoofdstuk worden de toegangsmogelijkheden tot jeugdhulp in het vrijwillig kader (nader)

geregeld. Zoals in het algemeen deel van de toelichting is aangegeven wordt de toegang in het gedwongen kader, via de gecertificeerde instelling, de kinderrechter, het Openbaar Ministerie en de directeur of de selectiefunctionaris van de justitiële jeugdinrichting hier niet geregeld.

Artikel 3. Via huisarts, jeugdarts of medisch specialist

Eerste lid

Naast de gemeentelijk georganiseerde toegang tot jeugdhulp (zie hierna), bestaat ook de directe verwijzingsmogelijkheid door de huisarts, medisch specialist en jeugdarts naar de jeugdhulp (artikel 2.6, eerste lid, onder e, van de wet). Dit laatste geldt zowel voor de vrij-toegankelijke (overige) voorzieningen als de niet vrij-toegankelijke (individuele) voorzieningen. Met een dergelijke verwijzing kan de jeugdige rechtstreeks aankloppen bij de jeugdhulpaanbieder.

Tweede tot en met derde lid

De huisarts, medisch specialist en jeugdarts moeten in beginsel verwijzen naar een door de gemeente gecontracteerde jeugdhulpaanbieder. Als de jeugdige of zijn ouder(s) na een verwijzing door de huisarts kiezen voor een aanbieder van jeugdhulp die geen contract of subsidierelatie met de gemeente heeft, en de gemeente soortgelijke jeugdhulp wel kan laten leveren door een jeugdhulpaanbieder waarmee zij een contract of subsidierelatie heeft, is de gemeente niet gehouden de andere keuze te vergoeden (*Kamerstukken II* 2013/14, 33 684, nr. 3, p. 149). De gemeente bepaalt bij de medische verwijsroute niet welke jeugdhulp moet worden geleverd, maar heeft wel de regie over wie de jeugdhulp verleent (Rb. Oost-Brabant 26 maart 2020, ECLI:NL:RBOBR:2020:1761). De verordening sluit vergoeding van deze kosten in een dergelijke situatie dan ook uit. De jeugdige of zijn ouder(s) kunnen in een situatie als deze wel een PGB aanvragen. Het college zal deze aanvraag dan beoordelen op basis van de aan de verkrijging van een PGB gestelde voorwaarden.

Van dit uitgangspunt kan enkel worden afgeweken als het college heeft ingestemd met de levering van de jeugdhulp door een aanbieder die niet is gecontracteerd of gesubsidieerd. Deze instemming dient voorafgaand aan de zorgverlening schriftelijk te worden verkregen. De gemeente betaalt dan de aanbieder. De instemming van het college is geen automatisme. Er zal sprake moeten zijn van een bijzondere situatie die dit rechtvaardigt en waarbij de jeugdige of zijn ouder(s) geen gebruik kunnen maken van een PGB.

In de praktijk zal het de jeugdhulpaanbieder (bijvoorbeeld de jeugdpsychiater, de gezinswerker of de orthopedagoog) zijn die na de verwijzing (stap 1) beoordeelt welke jeugdhulp precies nodig is. Deze bepaalt in overleg met de jeugdige of zijn ouder(s) daadwerkelijk de concrete

inhoud, vorm, omvang en duur van de benodigde jeugdhulp. Deze aanbieder stelt dus feitelijk vast wat naar zijn oordeel de inhoud van de benodigde voorziening dient te zijn en hij zal zijn oordeel mede baseren op de protocollen en richtlijnen die voor een professional de basis van zijn handelen vormen (stap 2). Op grond van het eerste lid zorgt het college voor de inzet van deze jeugdhulp. Het vierde lid bepaalt dat de jeugdhulpaanbieder daarbij wel gehouden is aan hetgeen volgt uit de contract- of subsidierelatie met de gemeente. Ook is hij gehouden aan hetgeen volgt uit deze verordening. Dit betekent concreet dat hij zich onder meer houdt aan het beoordelingskader dat in artikel 5 (onderzoek), artikel 10 (criteria voor een individuele voorziening) en artikel 11 (eigen mogelijkheden en probleemoplossend vermogen) is voorgeschreven en dat het stappenplan van de CRvB volgt. Ook dient hij zich in beginsel te beperken tot de inzet van individuele voorzieningen die in artikel 2 zijn opgesomd. Zie ook de algemene toelichting en de toelichting bij artikel 2. Aldus legt de verordening een koppeling tussen de beschikbare vormen van individuele voorzieningen en de toegang via de medische verwijsroute.

Artikel 4. Via de gemeente

Deze en volgende bepalingen regelen de toegang tot jeugdhulp via de gemeente. Dit artikel regelt in algemene zin het toegangs- en besluitvormingsproces en de daaraan verbonden beslistermijnen. De CRvB heeft geoordeeld dat de toegang tot jeugdhulp via de gemeente onderverdeeld kan worden in verschillende “stappen” (CRvB 1 mei 2017, ECLI:NL:CRVB:2017:1477). Die stappen zijn in dit artikel en in artikel 5 verdisconteerd en zijn opgenomen om een zorgvuldige procedure te waarborgen. Het college is daarbij verantwoordelijk voor de inzet van de noodzakelijke voorzieningen op het gebied van jeugdhulp en bevoegd om de toegang tot jeugdhulp te verlenen op grond van de wet. In de praktijk zal het college de beslissing over het inzetten van jeugdhulp niet altijd zelf uitvoeren, maar mandateren aan deskundigen.

<u>Eerste tot en met vierde lid</u>
Jeugdigen en ouder(s) kunnen bij het college terecht met hun hulpvraag. Terecht kunnen betekent ook dat zij geholpen worden bij het vaststellen wat de hulpvraag van de jeugdige of zijn ouder(s) is. Het college is (mede)verantwoordelijk voor het verkennen of verhelderen van de hulpvraag. Dat kan door het voeren van een of meer gesprekken. Hierbij wordt overeenkomstig de jurisprudentie een zekere medewerking van de jeugdige of de ouder(s) verlangd (CRvB 16 januari 2019, ECLI:NL:CRVB:2019:276).
Vervolgens wordt op basis van een (geconcretiseerde) aanvraag een besluit genomen op de aanvraag, in overeenstemming met de Awb en de in de wet en de verordening opgenomen

beoordelingskaders. Als de jeugdige of zijn ouder(s) een PGB wensen dan zullen zij daartoe in het kader van de aanvraag ook een PGB-plan in moeten dienen.

Vijfde lid

In dit geval wordt in algemene zin acht weken redelijk geacht om een besluit te nemen op de melding. Jeugdigen en ouder(s) hebben in beginsel namelijk de gelegenheid om tot twee weken na de aanvraag een familiegroepsplan in te dienen. Dit plan betrekt het college vervolgens bij het onderzoek. Om dit onderzoek zorgvuldig uit te kunnen voeren én het plan hierbij te kunnen betrekken, kan als uitgangspunt worden gehanteerd dat het onderzoek uiterlijk zes weken na ontvangst van de melding uitgevoerd moet zijn. Vervolgens heeft het college dan nog twee weken om de beschikking af te geven op de ondertekende aanvraag. Zodoende wordt een totale doorlooptijd van acht weken redelijk geacht. Als het leefzorgplan ter ondertekening naar de jeugdige of zijn ouder(s) is gestuurd, wacht het college op het ondertekende plan. De termijn voor het onderzoek loopt in deze periode niet verder. De beslistermijn begint op de dag waarop het ondertekende leefzorgplan door het college is ontvangen.

Negende lid

Het college is verantwoordelijk voor de inzet van de noodzakelijke voorzieningen op het gebied van jeugdhulp. Een individuele voorziening wordt altijd toegekend (of afgewezen) op basis van een beschikking. Deze verplichting vloeit ook voort uit de Awb.

Tiende lid

Deze bepaling regelt de toeleiding naar jeugdhulp in spoedsituaties of crisissituaties. In gevallen waar onmiddellijke start van de hulp nodig is (en het besluit niet kan worden afgewacht) kan het besluit tot inzet van een individuele voorziening genomen worden na de daadwerkelijke start van de hulp. Het besluit tot inzet van de hulp wordt zo spoedig mogelijk, maar uiterlijk binnen vier weken na de start van de hulp, vastgelegd in een beschikking. Voor een borging wordt gewerkt met een verkort leefzorgplan. Wanneer het een eerste contact met team toegang betreft, wordt binnen drie maanden een volledig onderzoek van maximaal 6 weken gestart. Dit onderzoek wordt gedaan om een passend vervolg te kunnen organiseren op de spoedsituatie of crisissituatie.

HOOFDSTUK 4. ONDERZOEK EN BESLUITVORMING DOOR DE GEMEENTE

Artikel 5. Onderzoek

Eerste lid

Voor een zorgvuldig te nemen besluit is het van belang dat alle relevante feiten en omstandigheden van de specifieke hulpvraag worden onderzocht. Daarbij is het van belang dat het onderzoek in samenspraak met de jeugdige en zijn ouder(s) dan wel zijn wettelijke vertegenwoordiger wordt verricht. Voor een zorgvuldig onderzoek is veelal persoonlijk contact nodig om een goed beeld van de jeugdige en zijn ouder(s) en de gezinssituatie te krijgen. Het ligt daarom ook voor de hand dat er één of meerdere gesprekken gevoerd worden met de jeugdige en zijn ouder(s) dan wel zijn wettelijke vertegenwoordiger.

Mocht tijdens die gesprekken blijken dat het beter is om de aanvraag aan te passen, dan kan dit gedurende het onderzoek gebeuren. Een aanvraag hoeft dus niet afgewezen te worden als tijdens het onderzoek blijkt dat de oorspronkelijke aanvraag en oplossingsrichting bij nader inzien niet (volledig) passend zijn.

Derde lid

Op grond van artikel 2.5, van de Jeugdwet informeert het college jeugdigen, ouder(s) en pleegouder(s) tijdig over de mogelijkheid om gebruik te maken van een vertrouwenspersoon. Ter verduidelijking van deze tijdige informatieverplichting is deze verplichting in het tweede lid opgenomen. Dit heeft betrekking op:

- de onafhankelijke rol van de vertrouwenspersoon;
- de aard van de ondersteuning door een vertrouwenspersoon;
- de vertrouwelijkheid van die ondersteuning;
- het feit dat de ondersteuning kosteloos is; en
- de bereikbaarheid en beschikbaarheid van de vertrouwenspersoon.

Vierde lid

Ouder(s) hebben het recht een zelf (al dan niet met ondersteuning) opgesteld familiegroepsplan in te dienen. Het college betrekt dit plan bij zijn onderzoek. Om dit mogelijk te maken is er een termijn van twee weken gesteld om een familiegroepsplan in te dienen bij het college. Als ouder(s) meer tijd nodig hebben om een familiegroepsplan op te stellen, kunnen zij vragen om verlenging van de termijn. De beslistermijn wordt dan opgeschort voor deze periode. Hierdoor heeft het college voldoende tijd om het plan te betrekken bij het onderzoek en de besluitvorming.

Vijfde lid

Het is mogelijk dat een jeugdige of zijn ouder(s), na het indienen van de aanvraag tot de conclusie komt dat een (verder) onderzoek niet nodig is. Bijvoorbeeld omdat de jeugdige of

zijn ouder(s) zelf een oplossing heeft gevonden, of geholpen is met een algemene voorziening. Zij kunnen in dat geval hun aanvraag intrekken, waardoor het college geen besluit meer hoeft te nemen. Om misverstanden te voorkomen wordt dit schriftelijk bevestigd door het college.

Zesde en zevende lid

De wet schept een jeugdhulpplicht voor gemeenten, maar die geldt alleen als de jeugdige en zijn ouder(s) er zelf niet uitkomen. De jeugdhulp is bedoeld om de eigen kracht van de jeugdige en zijn ouder(s) te versterken en om het gezin en andere mensen die dichtbij de jeugdige staan te leren om de jeugdige (nog) beter te helpen en te verzorgen, zodat de jeugdige gezond en veilig op kan groeien en zo goed mogelijk mee kan doen in de maatschappij (CRvB 1 mei 2017, ECLI:NL:2017:1477, rov. 4.3.1.). Een zorgvuldig onderzoek vereist het achtereenvolgens doorlopen van de volgende stappen:

Stap 1 - inventariseer de vraag.
Wat is de jeugdhulpvraag van de jeugdige of zijn ouder(s)? In dit verband moet opgemerkt worden dat uit artikel 1.1, van de wet voortvloeit dat jeugdhulp niet alleen de hulp aan de jeugdige is, maar ook dat de ouder zelf in aanmerking kan komen voor jeugdhulp. Hierbij wordt ook nadrukkelijk gekeken naar hoe de situatie is ontstaan waarom de jeugdige of zijn ouder(s) nu een beroep doen op de gemeente.

Stap 2 - breng de onderliggende problematiek minutieus in kaart leg dat vast.
Welke opgroei- en opvoedingsproblemen, psychische problemen en stoornissen zijn er? Bij deze stap in het onderzoek wordt nadrukkelijk ook beoogd om de oorzaken van de waargenomen problematiek in de context van de systeem- en gezinsdynamiek in kaart te brengen.

Stap 3 - stel de aard en de omvang van de noodzakelijke hulp vast.
De vraag of hulp noodzakelijk is en zo ja, met welke omvang moet, met inachtneming van de bevindingen uit de eerste twee stappen, worden beantwoord op een wijze die rekening houdt met de leeftijd en het ontwikkelingsniveau van de jeugdige, alsmede (zoveel mogelijk) met de godsdienstige gezindheid, levensovertuiging en culturele achtergrond van de jeugdige en zijn ouder(s), met als doelstelling dat de jeugdige gezond en veilig kan opgroeien, dat hij kan groeien naar zelfstandigheid en dat hij voldoende zelfredzaam kan zijn en maatschappelijk kan participeren.

Stap 4 - kijk wat de discrepantie tussen noodzaak en eigen kracht is.
Onderzoek naar de eigen mogelijkheden en het probleemoplossend vermogen van de ouder(s) en van het sociale netwerk en of de op basis van de eerste drie stappen als noodzakelijk

bepaalde hulp hiermee al dan niet volledig kan worden ondervangen. Anders gezegd: het bepalen van de mate waarin de eigen kracht toereikend is. De stappen 1 tot en met 3 bouwen als het ware de jeugdhulpplicht eerst op tot een bepaald maximum. Stap 4 verkleint deze vervolgens weer, eventueel zelfs tot nul.

Stap 5 - stel vast welke voorziening de geconstateerde discrepantie adequaat oplost.
Het is deze discrepantie tussen zorgvuldig geïnventariseerde noodzaak en eigen kracht die uiteindelijk de jeugdhulpplicht concretiseert, welke op het college rust.

Ten aanzien van de afstemmingsplicht valt te denken aan een voorziening die een jeugdige ontvangt op grond van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (hierna: Wmo 2015), Wet langdurige zorg (hierna: Wlz) of de Zorgverzekeringswet (hierna: Zvw) en een voorziening op het gebied van passend onderwijs (artikel 27 e.v.).

Achtste lid
Als de jeugdige of zijn ouder(s) een familiegroepsplan aan het college heeft overhandigd, betrekt het college dat plan bij het onderzoek. Bij het onderzoek wordt ook de jeugdige zoveel mogelijk betrokken en gehoord. Hiermee wordt artikel 12, van het Verdrag inzake de rechten van het kind in acht genomen. Op grond van de Wet geneeskundige behandelingsovereenkomst mogen jeugdigen vanaf 16 jaar over de eigen behandeling een beslissing nemen en is het mede afhankelijk van de wens van de jongere of de ouder(s) al dan niet geïnformeerd mogen worden door de behandelaar.

Artikel 6. Signaleringsfunctie en beleidsontwikkeling
Dit artikel borgt dat signalen, knelpunten en ontwikkelingen die Team Toegang in de praktijk waarneemt, structureel worden geregistreerd, besproken en benut voor beleidsontwikkeling, contractmanagement en evaluatie van het jeugdbeleid. Hiermee wordt invulling gegeven aan een lerende organisatie waarin praktijkervaringen bijdragen aan verbetering van beleid en ondersteuning.

Artikel 7. Deskundig advies

Het college is op grond van artikel, 2.3 eerste lid, van de wet verantwoordelijk voor het waarborgen van een deskundige toeleiding naar, advisering over, bepaling van en het inzetten van de aangewezen jeugdhulpvoorziening. Voor iedere stap in artikel 5 geldt dat het college de deskundigheid inzet die nodig is om de stap goed af te kunnen ronden. Ook kan (medisch) advies worden ingezet om bepaalde medische stukken te laten beoordelen. Als dit noodzakelijk is voor het onderzoek, zal de jeugdige of zijn ouder(s) hier aan mee moeten

werken, omdat anders niet vastgesteld kan worden hoe een hulpvraag opgelost kan worden. De verschillende stadia van onderzoek vragen op die stadia aangepaste deskundigheid.

In artikel 2.1, van het Besluit Jeugdwet is nader uitgewerkt dat het gaat om relevante deskundigheid met betrekking tot:

- opgroei- en opvoedingsproblemen, psychische problemen en stoornissen;
- opvoedingssituaties waardoor jeugdigen mogelijk in hun ontwikkeling worden bedreigd;
- taal- en leerproblemen;
- somatische aandoeningen;
- lichamelijke of verstandelijke beperkingen; en
- kindermishandeling en huiselijk geweld.

Het college moet ervoor zorgen dat die deskundigheid gewaarborgd is en dat deze naar discipline van deskundigheid concreet kenbaar is voor de hulpvrager. De rechtspraak over de wet vereist dat adviseurs beschikken over de voor het uitbrengen van hun adviezen noodzakelijke deskundigheid en dat dit vereiste wordt vastgelegd in de verordening (CRvB 29 mei 2024, ECLI:NL:CRVB:2024:1097, rov. 4.9 (slot)). Daartoe bepaalt artikel 7, tweede lid, van de verordening dat adviezen worden uitgebracht door of onder verantwoordelijkheid van een adviseur die beschikt over een registratie bij Stichting Kwaliteitsregister Jeugd in het kwaliteitsregister jeugd of een registratie op grond van de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg in het BIG-register. Daarmee is vastgesteld welke vakbekwaamheid van hen verwacht mag worden en is gezekerd dat de (eindverantwoordelijke) adviseur zich toetsbaar opstelt. Geregistreerden in de betreffende registers vallen namelijk onder het tuchtrecht.

Het derde lid waarborgt de zorgvuldige voorbereiding van besluiten over de toekenning of afwijzing van jeugdhulp, door te bepalen dat (medewerkers van) de organisatie die de jeugdhulp uitvoert, niet ook adviseert en/of besluit over het al dan niet toekennen van jeugdhulp (vergelijk CRvB 29 mei 2024, ECLI:NL:CRVB:2024:1096, rov. 4.11). Daarnaast blijft het college – in het kader van een zorgvuldige voorbereiding van het besluit – ook altijd verplicht om zich ervan te vergewissen of het advies concludent is, dat wil zeggen of inzichtelijk is op grond van welke vormen van onderzoek en op basis van welke gegevens de adviseur tot zijn bevindingen is gekomen, of de gegevens actueel en betrouwbaar zijn, of het onderzoek volledig is geweest en met de juiste deskundigheid is uitgevoerd en of de uit het onderzoek getrokken conclusies logisch voortvloeien uit het onderzoek.

Artikel 8. Identificatie

Het college is verplicht de identiteit vast te stellen van de jeugdige en zijn ouder(s). Dit is noodzakelijk ten behoeve van het vast te stellen van de rechtmatigheid: komt de eventuele inzet van jeugdhulp bij de juiste persoon terecht. Deze bepaling voorziet hierin.

Artikel 9. Leefzorgplan (verslag van het onderzoek)

In het kader van het onderzoek naar aanleiding van een hulpvraag, vindt een gesprek plaats. De bevindingen van het onderzoek en hetgeen in het gesprek aan de orde is gekomen, worden vastgelegd in een leefzorgplan. De jeugdige en zijn ouder(s) krijgen daarbij de gelegenheid om eventuele opmerkingen of aanvullingen aan het leefzorgplan toe te voegen, voordat het college dit leefzorgplan gebruikt als basis voor haar besluitvorming. Vanuit het oogpunt van zorgvuldigheid vergewist het college zich ervan dat de jeugdige en diens ouder(s) de uitleg over de uitkomsten van het onderzoek, zoals neergelegd in het leefzorgplan, hebben begrepen.

De voorwaarde van ondertekening en terugsturen van het leefzorgplan ziet op het compleet maken van de aanvraag. De ondertekening is immers een vormvoorschrift voor die aanvraag (artikel 4:2, eerste lid, van de Awb). Daarnaast moet ook duidelijk zijn wat er precies wordt aangevraagd, de aanduiding van de beschikking die wordt gevraagd (artikel 4:2, eerste lid, onder c, van de Awb). De oorspronkelijke hulpvraag hoeft immers niet hetzelfde te zijn als de jeugdhulpvoorziening die uiteindelijk nodig is en wordt aangevraagd. Het is ook mogelijk dat de jeugdige of zijn ouder(s) het niet eens zijn met de uitkomsten van het onderzoek van het college en vinden dat zij wel zijn aangewezen op een individuele voorziening, of dat zij vinden dat zij een andere individuele voorziening nodig hebben dan de individuele voorziening die het college op basis van het onderzoek aangewezen acht. De jeugdige en zijn ouder(s) doen dan een afwijkende aanvraag, die schriftelijk voldoende concreet moet zijn voor het college om een besluit op te kunnen nemen.

Het vierde lid stelt buiten twijfel dat ondertekening van het leefzorgplan ook nodig is als het college en (de ouder(s) of wettelijk vertegenwoordiger van) de jeugdige het erover eens zijn dat de hulpvraag kan worden opgelost op eigen kracht, door het sociaal netwerk, door een andere voorziening of overige voorziening. In dat geval wordt de aanvraag niet verder doorgezet. De hulpvraag is namelijk opgelost en een individuele voorziening is niet nodig. Het leefzorgplan dient hier als weergave van het onderzoek en daarmee is de hulpvraag opgelost. Het ondertekende leefzorgplan geldt dan, voor zover er een aanvraag ligt, als intrekking van de aanvraag om een individuele voorziening, zodat het college op grond van de Awb ook niet langer gehouden is een besluit te nemen.

Artikel 10. Criteria voor een individuele voorziening

In artikel 2.9, aanhef en onder a, van de wet is onder meer bepaald dat de raad bij verordening regels moet stellen over de door het college te verlenen individuele voorzieningen en overige voorzieningen, met betrekking tot de voorwaarden voor toekenning en de wijze van beoordeling van, en de afwegingsfactoren bij een individuele voorziening. Daaraan is onder andere in dit artikel uitvoering gegeven, met de kanttekening dat het bij het verstrekken van een individuele voorziening altijd op maatwerk aankomt.

Eerste lid
Het eerste lid bevat de algemene beoordelingscriteria om in aanmerking te komen voor een individuele voorziening op grond van de wet. Deze criteria worden in volgende leden en artikelen verder uitgewerkt.

Derde en vierde lid
Jeugdhulp is in artikel 1.1, van de Jeugdwet gedefinieerd. Met deze definitie wordt de taak van de gemeente in algemene zin afgebakend. Niet alle hulp en zorg, bevordering van deelname aan het maatschappelijk verkeer en ondersteuning bij of het overnemen van activiteiten op het gebied van de persoonlijke verzorging ten behoeve van een jeugdige valt onder de definitie van jeugdhulp. Om onder jeugdhulp te vallen moet er een psychisch probleem of stoornis, psychosociaal probleem, gedragsprobleem of beperking aan de behoefte ten grondslag liggen. Deze bepaling maakt duidelijk dat de gemeente niet verantwoordelijk is voor het bieden van hulp en ondersteuning op grond van de wet als de noodzaak van die hulp en ondersteuning van de jeugdige past bij het normale ontwikkelingspatroon van die jeugdige, gezien zijn leeftijd. Dit betekent dat er bijvoorbeeld geen individuele voorziening voor het voeden van een baby wordt verstrekt.

Om te bepalen welke hulp en ondersteuning niet geboden hoeft te worden vindt een beoordeling plaats op basis van de uitgangspunten voor gebruikelijke zorg uit hoofdstuk 4 van de Beleidsregels indicatiestelling Wlz 2024 zoals deze luidden op 1 januari 2024.

Vijfde en zesde lid
Inzet van een individuele voorziening vormt een laatste vangnet. Eerst wordt gekeken naar de mogelijkheid om de noodzaak voor de inzet van jeugdhulp te verminderen of weg te nemen met een andere of overige voorziening. Voorwaarde is wel dat deze voorziening daadwerkelijk beschikbaar is en passend en toereikend is voor de hulpvraag. Een andere of overige voorziening waarvoor bijvoorbeeld een wachtlijst geldt terwijl de hulp aan de jeugdige niet kan

wachten, is geen voorziening die aan deze criteria voldoet. Omgekeerd, als de jeugdige wel even kan wachten voordat hij daadwerkelijk van de voorziening gebruik kan maken, dan voldoet de voorziening wel aan deze criteria.

Als er wel een individuele voorziening nodig is, dan kiest het college de goedkoopst passende voorziening. Ook dan is van belang dat de jeugdige hier voor hem tijdig gebruik van kan maken. Dit betreft een individuele beoordeling van de situatie van de jeugdige en het gezin.

Zevende en achtste lid

Het zevende en achtste lid sluiten aan bij de rechtspraak waarin is geoordeeld dat een individuele voorziening waarvan de effectiviteit niet wetenschappelijk is bewezen, door het college geweigerd kan worden indien deze geen toegevoegde waarde heeft ten opzichte van beschikbare voorzieningen (bijv. CRvB 12 september 2018, ECLI:NL:CRVB:2018:2785 en CRvB 26 januari 2022, ECLI:NL:CRVB:2022:254). Het college zal bij de weigering van een individuele voorziening waarvan de effectiviteit niet wetenschappelijk is bewezen moeten motiveren waarom in die specifieke situatie een andere oplossing passender of eveneens passend is. Bij toepassing van deze bepaling kan het college gebruik maken van de Databank Effectieve Jeugdinterventies van het Nederlands Jeugdinstituut (https://www.nji.nl/interventies), de zorgstandaarden van de GGZ Standaarden (https://www.ggzstandaarden.nl/), de databank voor interventies gericht op jeugdigen met een beperking (https://www.kennispleingehandicaptensector.nl/wat-doen-we/databank-erkende-interventies), kwaliteitsregister Jeugd (https://skjeugd.nl) en het landelijk kenniscentrum Jeugd (https://kenniscentrum-kjp.nl/).

Het college kan in beleid regelen welke vormen van jeugdhulp zij aantoonbaar niet effectief acht. Het college kan daarbij gebruik maken van de door de praktijk opgestelde zogenaamde ‘niet doen-lijst’ die in het kader van de Hervormingsagenda Jeugd zal worden gepubliceerd.

Negende en tiende lid

Een opgave van de Hervormingsagenda 2023-2028 is dat de jeugdhulp beschikbaar moet zijn voor jeugdigen en gezinnen in de meest kwetsbare situaties. Er is geconstateerd dat deze groep nu onvoldoende passende jeugdhulp ontvangt. De Hervormingsagenda presenteert als onderdeel van de oplossing dat het voor jeugdigen en hun ouder(s) helder moet zijn waarvoor ze in het kader van jeugdhulp bij de overheid terecht kunnen en waarvoor niet. Niet elke hulpvraag behoeft een zorgantwoord. Het moet duidelijker worden wat jeugdhulp precies inhoudt en wat binnen de huidige wettelijke kaders onder jeugdhulp moet vallen en wat niet.

In deze bepaling wordt als uitgangspunt genomen dat de gemeente op basis van de wet louter aan zet is als er sprake is van een hulpvraag als bedoeld in de wet. Als er problemen zijn binnen een gezin, die met name bij de ouder(s) liggen, zonder dat er een hulpvraag is vanuit de jeugdige, is er geen verplichting om jeugdhulp te verstrekken. Hierbij kan worden gedacht aan de situatie waarin ouder(s) zich in een vechtscheiding bevinden en niet bereid zijn het gedrag aan te passen ten behoeve van de jeugdige, of geldproblemen binnen het gezin die direct effect hebben op de jeugdige en waar ouder(s) via een andere weg dan de jeugdhulp deze geldproblemen kunnen verminderen. In die situatie is jeugdhulp mogelijk minder doelmatig dan een alternatieve optie zoals lotgenotencontact (bij een vechtscheiding) of schuldhulpverlening bij geldproblemen. In het achtste lid wordt dit uitgangspunt genuanceerd in die zin dat indien er sprake is van meervoudige problematiek in de context van het kind en gezin, en binnen die problematiek speelt ook een hulpvraag, de gemeente op grond van de wet dan wel verplicht is jeugdhulp te verstrekken. Deze bepalingen dwingen het college om bij problemen in de context van het gezin niet als automatisme jeugdhulp te verstrekken, maar om zich goed af te vragen of er daadwerkelijk sprake is van een hulpvraag en er sprake is van een jeugdhulpplicht.

Artikel 11. Eigen mogelijkheden en probleemoplossend vermogen

Algemeen

Artikel 2.3, van de wet legt als uitgangspunt vast dat het college op grond van de wet alleen een voorziening moet treffen als de jeugdige en zijn ouder(s) er op eigen kracht niet uitkomen. De eigen kracht van de jeugdige en zijn ouder(s) staat voorop. Pas als zij zelf – zo nodig met hulp van het sociale netwerk en/of andere hulpverlenende instellingen – niet in staat zijn de noodzakelijke hulp te bieden, moet de gemeente hulp bieden. Dit uitgangspunt wordt in artikel 10 geconcretiseerd.

De verantwoordelijkheid voor het gezond en veilig opgroeien van jeugdigen ligt allereerst bij de ouder(s) en de jeugdige zelf. Van ouder(s) mag worden verwacht dat zij de nodige aanpassingen doen om de verantwoordelijkheid voor het gezond en veilig opgroeien van jeugdigen te realiseren. Dat kan betekenen dat zij hun eigen loopbaanplannen, de wijze waarop zij hun betaalde arbeid hebben georganiseerd of hun financiële situatie moeten bijstellen om voor het kind beschikbaar te zijn en de noodzakelijke hulp te bieden. Als uit zorgvuldig uitgevoerd onderzoek blijkt dat de noodzakelijke hulp met eigen mogelijkheden en het eigen probleemoplossend vermogen kan worden geboden, hoeft het college geen voorziening te treffen. Ouder(s) behoren de tot hun gezin behorende minderjarige kinderen te verzorgen, op te voeden en toezicht op hen te houden, ook als het kind een ziekte, aandoening

of beperking heeft. Ook bovengebruikelijke hulp kan in beginsel van ouder(s) worden verwacht, zo blijkt uit rechtspraak van de Centrale Raad van Beroep. Deze oordeelde dat de ouder, die haar baan had opgezegd in verband met de zorg voor haar kind, de zorg aankon en verleende en het dus van haar mocht worden verwacht. Er was sprake van voldoende eigen mogelijkheden en probleemoplossend vermogen (CRvB 17 juli 2019, ECLI:NL:CRVB:2019:2362).

De in de wet bedoelde maatstaven eigen mogelijkheden en probleemoplossend vermogen van de ouder(s) bieden geen ruimte voor een beoordeling van de financiële draagkracht van een gezin om zelf jeugdhulp te kunnen verlenen (CRVB 26 mei 2021, ECLI:NL:CRVB:2021:1326). Dit laat onverlet dat het belang van de ouder(s) om te voorzien in een inkomen wel door de Centrale Raad in de beoordeling wordt betrokken.

Bij gescheiden ouder(s) geldt als uitgangspunt dat beide ouder(s) met gezag verantwoordelijk zijn voor het bieden van ondersteuning. Ook stiefouder(s) zijn verantwoordelijk voor het bieden van ondersteuning aan tot het gezin behorende (stief)kinderen.

Ook uit de parlementaire geschiedenis bij artikel 2.3, van de wet volgt dat het college alleen gehouden is een voorziening te treffen als de jeugdige en zijn ouder(s) er op eigen kracht niet uitkomen. De eigen kracht van de jeugdige en zijn ouder(s) staat voorop. Pas als zij er zelf niet uitkomen, moet de gemeente hulp bieden. De wetgever formuleert het als volgt:

"(…) Allereerst is het college niet gehouden om voor een jeugdige of zijn ouder(s) een voorziening op het gebied van jeugdhulp te treffen voor zover de jeugdige en zijn ouder(s) de problemen zelf het hoofd kunnen bieden, eventueel met behulp van personen uit het sociale netwerk of andere instellingen die ondersteuning bieden. Om dit buiten twijfel te stellen is in het eerste lid opgenomen dat een gemeente alleen een voorziening hoeft te treffen voor zover de eigen mogelijkheden en het probleemoplossend vermogen van de jeugdige en zijn ouder ontoereikend zijn. Dit zou ook strijdig zijn met het uitgangspunten van artikel 2.1, waarbij ervan uit wordt gegaan dat de verantwoordelijkheid voor het gezond en veilig opgroeien van jeugdigen allereerst bij de ouder(s) en de jeugdige zelf ligt en waarin tot uitdrukking komt dat moet worden uitgegaan van de eigen kracht van de jeugdige, zijn ouder(s) en het sociale netwerk. Hierbij past een actieve rol van de ouder(s) en het kind om in eerste instantie te trachten de op hun weg komende problemen zelf of met behulp van hun eigen netwerk op lossen. (…) Als de jeugdige en zijn ouder(s) zelf mogelijkheden hebben om de problemen op te lossen of het hoofd te bieden, is een voorziening niet nodig (…)" (*Kamerstukken II*, 2012/13, 33 684, nr. 3, p. 135-136).

<u>Tweede en Derde lid</u>

Het tweede en derde lid bevat een concrete plicht van ouder(s) om hun eigen mogelijkheden eerst te benutten. Op het moment dat ouder(s) een aanvullende verzekering hebben afgesloten op basis waarvan zij (al dan niet gedeeltelijk) recht hebben op hulp (gefinancierd) vanuit de verzekeraar, dan moeten zij daar eerst gebruik van maken. Het gaat hierbij om een al afgesloten verzekering. Het derde lid verplicht ouder(s) niet tot het afsluiten van een aanvullende verzekering, zodat zij daar vervolgens een beroep op zouden kunnen doen.

Op de in artikel 11, zevende lid, van de verordening beschreven wijze moet onderzocht worden of er aanleiding is om aan te nemen dat de hulp die de jeugdige behoeft, in een concreet geval *niet* door de ouder(s) geleverd *kan* worden. Daarmee wordt het noodzakelijke verband tussen de beoordeling van de hulpvraag en de eigen mogelijkheden met de toekenningscriteria gelegd. Als blijkt dat de draagkracht van het gezin de draaglast aankan is er geen noodzaak voor het college om een voorziening op basis van de wet toe te kennen. Dat is dus ook niet het geval als de jeugdhulp is aan te merken als bovengebruikelijke hulp. Als de noodzakelijke hulp in kaart is gebracht en duidelijk is dat het probleemoplossend vermogen van de ouder(s) en het sociale netwerk onvoldoende is om de noodzakelijke hulp te verlenen, dient de gemeente een voorziening te treffen. Van belang daarbij is dat de eigen mogelijkheden en het probleemoplossend vermogen bepalend zijn voor het antwoord op de vraag of de noodzakelijke hulp door de ouder(s) kan worden geleverd. Bij het onderzoek ter beantwoording van die vraag moet worden stilgestaan bij het onderscheid tussen onmacht en eventuele onwil of opvattingen over de eigen mogelijkheden en probleemoplossend vermogen.

Het zevende lid bevat de normerende hoofdrichting van de betekenis die de gemeenteraad wenst toe te kennen aan de eigen mogelijkheden en het probleemoplossend vermogen. In het vierde lid wordt uitgewerkt met welke factoren rekening wordt gehouden bij het bepalen van de eigen mogelijkheden, waaronder de draagkracht en belastbaarheid van de ouder(s). Deze factoren sluiten aan bij bestaande rechtspraak.

<u>Zesde lid</u>
Het zesde lid geeft nader invulling aan welke personen tot het sociale netwerk van de jeugdige of zijn ouder(s) gerekend worden. Het college zal concreet moeten beoordelen welke hulp zij kunnen bieden, waardoor er geen of in mindere mate een beroep gedaan hoeft te worden op een individuele voorziening. De jeugdige en de ouder(s) verlenen, op grond van hun medewerkingsplicht, medewerking aan dit onderzoek.

<u>Zevende lid</u>

Het college maakt in de individuele situatie een beoordeling van de mogelijkheden en neemt daarbij de geformuleerde uitgangspunten als basis.

Artikel 12. Vervoer

In artikel 2.3, tweede lid, van de wet is bepaald dat voorzieningen op het gebied van jeugdhulp ook het vervoer van een jeugdige naar en van de locatie waar de jeugdhulp geboden wordt, omvatten. In deze bepaling worden de uitgangspunten voor verstrekking van vervoer geregeld.

Als uitgangspunt geldt dat de ouder(s) in beginsel zelf verantwoordelijk zijn voor het vervoer (lid 1). Dat vervoer moet dan wel noodzakelijk zijn in verband met een medische noodzaak of met beperkingen in de zelfredzaamheid van de jeugdige. Dit betekent dat het vervoer noodzakelijk moet zijn om de locatie van de jeugdhulp te kunnen bereiken (lid 2). Of daarvan sprake is staat ter beoordeling van het college (lid 5). Om te benadrukken dat het college daarbij de eigen verantwoordelijkheid van ouder(s) als uitgangspunt neemt, wordt in het vierde lid expliciet gemaakt dat het college in elke individuele situatie een afweging moet maken of er specifieke omstandigheden zijn waardoor er (ondanks de eigen verantwoordelijkheid van de ouder(s)) een vervoersvoorziening moet worden verstrekt. Wanneer de ouder(s) in staat zijn de jeugdige zelf te vervoeren, is er sprake van ‘eigen kracht’ die aan de toekenning van een vervoersvoorziening in de weg staat (CRvB, 5 april 2023, ECLI:NL:CRVB:2023:655). Daarnaast geldt het uitgangspunt dat de met het oog op de vervoerskosten goedkoopst passende voorziening kan worden getroffen. Dit wordt ten uitdrukking gebracht in het vijfde lid.

Artikel 13. Dyslexie

Uit de parlementaire geschiedenis en rechtspraak van de Centrale Raad van Beroep volgt dat de behandeling van ernstige dyslexie onder de wet valt, met dien verstande dat de wetgever bij de overheveling van de dyslexiezorg van de Zorgverzekeringswet naar de wet niet een ruimer of ander bereik van dyslexiezorg heeft beoogd. Hieruit volgt dat het college op grond van artikel 2.3, van de wet enkel verplicht is dyslexiezorg te verlenen als sprake is van de diagnose ED (*Kamerstukken II* 2012/13, 33 684, nr. 3, p. 50, 104 en 118; CRvB 24 oktober 2018, ECLI:NL:CRVB:2018:3454; CRvB 22 juni 2022, ECLI:NL:CRVB:2022:1345; en CRvB 17 juli 2024, ECLI:NL:CRVB:2024:1430). Toegang tot dyslexiezorg is alleen aangewezen nadat via het Samenwerkingsverband Primair Onderwijs is vastgesteld dat dit noodzakelijk is. Daarbij wordt het Protocol Dyslexie Diagnostiek en Behandeling gehanteerd van het Nederlands Kwaliteitsinstituut Dyslexie (https://www.nkd.nl/professionals/protocol-dyslexie-diagnose-en-behandeling/).

Artikel 15. Kinderopvang en buitenschoolse opvang

In deze bepaling wordt geëxpliciteerd dat reguliere kinderopvang en buitenschoolse opvang geen jeugdhulp is waarvoor het college verantwoordelijk is.

Kinderopvang en buitenschoolse opvang is de verantwoordelijkheid van ouder(s), werkgever en overheid. Het leren omgaan van leidsters van de kinderopvang met kinderen met een beperking is de verantwoordelijkheid van ouder(s) en de kinderopvang/buitenschoolse opvang. Kinderen die extra ondersteuning nodig hebben, kunnen ook terecht op een kinderdagverblijf. Dit is geregeld in de Wet op de kinderopvang.

Alleen indien er ten gevolge van een hulpvraag aanvullende begeleiding vereist is die niet door leidsters kan worden geboden en niet van ouder(s) kan worden verwacht, kan jeugdhulp worden ingezet. Dit kan alleen in de situaties waarbij opvang niet het doel is, maar er sprake is van ontwikkelingsdoelstellingen. Daarbij kan gedacht worden aan (ernstige) gedragsproblematiek.

Deze bepaling laat onverlet dat het college daarnaast verschillende vormen van dagbesteding beschikbaar kan hebben gesteld, waaronder het medisch dagverblijf, een kinderdagcentrum, een zorgboerderij of BSO+.

Artikel 16. Beschikking

De beschikking zal gebaseerd zijn op het onderzoek naar de ondersteuningsbehoefte van de jeugdige of zijn ouder(s) en de ingediende aanvraag. Dat dient dan ook terug te komen in de inhoud van de beschikking, opdat deze deugdelijk en begrijpelijk is gemotiveerd. De verordening stelt hiertoe een aantal basiseisen. De in het eerste lid opgenomen eisen vloeien al rechtstreeks voor uit de wet en de Awb, maar zijn hier opgenomen om een volledig beeld te schetsen. Nu het leefzorgplan van het onderzoek een belangrijk onderdeel van de voorbereiding en daarmee ook de motivering van het besluit vormt, wordt dit leefzorgplan ook aan de beschikking toegevoegd.

HOOFDSTUK 5. AANVULLENDE REGELS VOOR EEN INDIVIDUELE JEUGDHULPVOORZIENING IN DE VORM VAN EEN PGB

In de wet zijn de PGB-vaardigheid, de motivatie en de kwaliteit rand voorwaardelijk voor het verkrijgen van een PGB. In dit hoofdstuk wordt geconcretiseerd op welke wijze hieraan uitvoering wordt gegeven bij de beoordeling van een verzoek om een PGB. Ook worden de randvoorwaarden die verbonden zijn aan de besteding van het PGB in dit hoofdstuk uitgewerkt.

Artikel 17. Aanvullende regels om in aanmerking te komen voor een pgb

Eerste en tweede lid
Als uit het onderzoek blijkt dat een jeugdige of zijn ouders recht hebben op een individuele voorziening, kunnen zij kiezen voor een persoonsgebonden budget (pgb). Hiervoor moeten zij een pgb-plan indienen. Het college stelt hiervoor een format beschikbaar.

In het pgb-plan leggen de jeugdige, de ouders of de wettelijk vertegenwoordiger uit:

- waarom zij kiezen voor een pgb;
- waarom zorg in natura niet passend is;
- hoe zij zelf de zorg organiseren en aansturen;
- hoe zij de taken en verantwoordelijkheden van een pgb uitvoeren;
- op welke manier de kwaliteit van de hulp wordt gewaarborgd;
- hoe wordt voldaan aan de tien pgb-vaardigheden die zijn genoemd in artikel 18 van deze verordening;
- welke hulp wordt ingezet en wat de kosten daarvan zijn.

Het pgb-plan moet laten zien dat de keuze voor een pgb zorgvuldig is gemaakt en dat de jeugdige of ouders de taken die bij een pgb horen goed kunnen uitvoeren.

Derde lid
In het tweede lid staan de voorwaarden waaraan moet worden voldaan om een pgb te krijgen. Deze voorwaarden zijn gebaseerd op artikel 8.1.1 van de Jeugdwet.

Een pgb kan alleen worden verstrekt als:
a. de jeugdige of de ouders zelf, of met hulp van iemand anders, in staat zijn om de taken die bij een pgb horen op een verantwoorde manier uit te voeren;
b. zij kunnen uitleggen waarom hulp van een gecontracteerde aanbieder voor hen niet passend is;
c. de hulp die zij met het pgb willen inkopen van goede kwaliteit is.

Vierde lid
Het college kan besluiten geen pgb te verstrekken als er twijfels zijn over de betrouwbaarheid of integriteit van de persoon of organisatie die de hulp gaat leveren.

Bij deze beoordeling kijkt het college of voldoende vertrouwen bestaat dat de hulp veilig, passend en van goede kwaliteit wordt geleverd. Als hierover ernstige twijfels bestaan, kan het college het pgb weigeren. Het college kan dan niet voldoende waarborgen dat aan de wettelijke kwaliteitseisen wordt voldaan.

Vijfde lid
Het college moet een pgb weigeren als een wettelijke weigeringsgrond uit de Jeugdwet van toepassing is.

Deze regel is belangrijk omdat jeugdhulp die wordt betaald uit een pgb op een veilige en verantwoorde manier moet worden geleverd. De hulp moet van goede kwaliteit zijn, aansluiten bij de behoeften van de jeugdige of ouders, en doeltreffend en doelmatig worden uitgevoerd. Daarmee wordt verzekerd dat de jeugdige de ondersteuning krijgt die nodig is.

Artikel 18. PGB-vaardigheid

Eerste lid
Om in aanmerking te komen voor een PGB moet een budgethouder of budgetbeheerder in staat zijn tot een redelijke waardering van zijn belangen ter zake, en in staat zijn de aan een PGB verbonden taken op verantwoorde wijze uit te voeren (artikel 8.1.1, tweede lid, van de wet).

Het gaat daarbij om de vraag of de budgethouder (en/of met een vertegenwoordiger: de budgetbeheerder) voldoende zelfstandig beslissingen kan nemen over de ondersteuning en de financiering daarvan. De bekwaamheid voor het hebben van een PGB wordt in samenspraak met de aanvrager getoetst, het oordeel van het college is hierin leidend. Mocht het college van oordeel zijn dat de persoon niet bekwaam is voor het houden of beheren van een PGB, dan weigert het college de aanvraag voor het PGB.

Een goed beheer van een toegekend PGB vraagt volgens een in opdracht van het Ministerie van VWS opgesteld rapport om de volgende vaardigheden en basisvoorwaarden (https://zoek.officielebekendmakingen.nl/blg-833053.pdf):
8. Aanvragen van de ondersteuning (inclusief formuleren ondersteunings-, cq. zorgvraag);
9. Inkopen van de zorg/aansturen van de zorg (ook als de ondersteuningsvraag wijzigt);

10. Goed werkgeverschap;
11. Coördinatie van zorgverleners en betrokkenheid familie en mantelzorg;
12. Voeren van een administratie;
13. Verantwoording afleggen en contact met de gemeente; en
14. In algemene zin taalvaardig in de Nederlandse taal en ICT vaardig.

Deze taken dienen als basis om op basis van een PGB-plan de benodigde kennis en vaardigheden van de cliënt vast te stellen. Deze taken zijn door VWS uitgewerkt in het document '10 punten PGB-vaardigheid' (https://open.overheid.nl/documenten/ronl-277e25d6-4c27-4356-8950-2f1e9f27e89b/pdf). In deze bepaling wordt daarbij aangesloten. Daarbij wordt in aanvulling op het belang van de beheersing van de Nederlandse taal gewezen op artikel 2:6, van de Awb, waaruit volgt dat er in de Nederlandse taal met bestuursorganen wordt gecommuniceerd.

Mocht de cliënt, die zelf niet over deze vaardigheden beschikt, alsnog een PGB wensen, dan dient er een vertegenwoordiger te zijn die de aan het PGB verbonden taken kan uitvoeren (de budgetbeheerder). Ook de budgetbeheerder dient te voldoen aan de gestelde eisen en wordt eveneens getoetst op de genoemde aspecten.

Tweede lid
In het tweede lid wordt uitgewerkt onder welke omstandigheden de budgethouder of een budgetbeheerder niet in staat wordt geacht de aan een PGB verbonden taken op verantwoorde wijze uit te voeren. Deze omstandigheden geven het signaal aan de beoordelaar van de aanvraag van het PGB dat dóór de omstandigheden, de budgethouder niet in staat wordt geacht zelf een PGB te kunnen beheren. In de afwijzende beschikking dient deze beoordeling per geval goed onderbouwd en gemotiveerd te worden. Van een categorale uitsluiting is derhalve geen sprake.

1. Problematische schuldenproblematiek: Problematische schuldenproblematiek maakt de kans groot en aannemelijk dat de budgethouder of budgetbeheerder voor het beheren van een PGB belangrijke financiële vaardigheden en verantwoordelijkheden ontbeert. Het is daarom niet wenselijk dat deze persoon, zolang hij zijn financiële zaken niet goed en zelfstandig op orde heeft, een PGB beheert.
Signalen die kunnen wijzen op problematische schulden zijn bijvoorbeeld dat de budgethouder of budgetbeheerder zelf aangeeft dat er verwijtbare schulden zijn, in de schuldhulpverlening of schuldsanering zit, onder bewind staat, dan wel een indicatie heeft gekregen voor het resultaatgebied 'Financiën'.

Voor de definitie van problematische schulden wordt verwezen naar de definitie zoals deze door NVVK wordt gehanteerd. Er is volgens deze definitie sprake van problematische schulden als sprake is van de situatie waarin te voorzien is dat een natuurlijke persoon schulden niet zal kunnen blijven afbetalen of is gestopt met afbetalen.

2. Ernstige verslavingsproblematiek: Ernstige verslavingsproblematiek bij een budgethouder of budgetbeheerder maakt dat deze vanwege de verslaving niet in staat is regie te voeren over zijn eigen leven, laat staan over een PGB. Ook de omstandigheid van een problematische ex-verslaving of de omstandigheid dat de budgethouder of budgetbeheerder bezig is de verslaving de baas te worden maakt dat deze persoon minder in staat geacht wordt om regie te voeren over zijn eigen leven, of over een PGB. Bij vermoedens van ernstige verslaving kan daar in het onderzoek nader onderzoek naar gedaan worden, bijvoorbeeld door het opvragen van een medische verklaring dan wel inschakeling van het verslavingsteam, consultatie- en diagnoseteam, hierna: CDT of expertiseteam jeugd. Signalen die kunnen wijzen op verslavingsproblematiek bij budgethouder of budgetbeheerder, zijn bijvoorbeeld dat dit onderdeel is van de melding en uit het onderzoek komt, of dat cliënt verslaving gerelateerd gedrag vertoont.

3. Aangetoonde fraude begaan in de drie jaar voorafgaand aan de aanvraag: Wanneer budgethouder of budgetbeheerder eerder frauduleus heeft gehandeld, op welk terrein dan ook, is het aannemelijk dat de verleidingsrisico's bij het verstrekken van een PGB te groot zijn. Dit geldt te meer indien budgethouder of budgetbeheerder, dan wel het bedrijf waar de vertegenwoordiger werkt, dan wel de beoogde PGB-aanbieder, eerder betrokken is geweest bij PGB-fraude.

4. Een aanmerkelijke verstandelijke beperking: Een indicatie voor een verstandelijke beperking is een laag of zeer laag IQ. Tevens zijn er beperkingen in de sociale aanpassing die - zonder ondersteuning - participatie in de weg staan. Er is vaak sprake van moeite met concentratie en aandacht en een laag zelfbeeld; soms zijn er bijkomende lichamelijke problemen dan wel een kwetsbare gezondheid.

5. Een ernstig psychiatrisch ziektebeeld: Bij GGZ-problematiek die in ernstige mate aanwezig is, is de kans groot dat het vrijwel onmogelijk is voor de budgethouder of budgetbeheerder om op stabiele en consistente wijze de regie te kunnen voeren over een PGB. Met name de beoordeling of de geleverde zorg doeltreffend en professioneel is, zal ingewikkeld zijn. Dat maakt dat er een verhoogd risico is op niet wenselijke afhankelijkheidsrelaties tussen de budgethouder of budgetbeheerder en de PGB-aanbieder. Een aanbod van ZIN past vaak beter in het zorgbelang van de cliënt.

6. Vastgestelde blijvende cognitieve stoornis: Wanneer een budgethouder of budgetbeheerder een vastgestelde, blijvende cognitieve stoornis heeft, is het aannemelijk dat cliënt daarmee de regie over zijn leven niet in de hand heeft. Voorbeelden van blijvende cognitieve stoornissen zijn de diverse vormen van dementie, de gevolgen van ander niet-aangeboren hersenletsel.

7. Het onvoldoende machtig zijn van de Nederlandse taal, in woord en geschrift: Het beheren van een PGB is niet mogelijk wanneer budgethouder of budgetbeheerder de Nederlandse taal onvoldoende beheerst. Het voldoende kunnen begrijpen, en daarmee kunnen lezen, van alle voorwaarden en eisen ten aanzien van een PGB, is niet mogelijk bij een onvoldoende beheersing van het Nederlands. Ook het opstellen en afsluiten van bijvoorbeeld zorgovereenkomsten, is dan buiten bereik. Hiervan afgeleid kan tevens worden gesteld dat men voldoende kennis dient te hebben van de Nederlandse samenleving, zodat men bijvoorbeeld de vraag kan beantwoorden wat de Sociale verzekeringsbank (hierna: SVB) is en doet in relatie tot het PGB.

8. Het niet verkrijgen van een Verklaring Omtrent het Gedrag waaruit blijkt dat er geen bezwaren bestaan tegen het uitvoeren van de werkzaamheden als budgethouder of budgetbeheerder.

Artikel 19. Onderscheid tussen formele en informele hulp
Voor het bepalen van de hoogte van een PGB wordt onderscheid gemaakt tussen formele en informele hulp. Voor formele hulp geldt een hoger PGB-tarief. Voor informele hulp geldt een lager tarief dat is gebaseerd op het wettelijk minimumloon. Deze systematiek sluit aan bij andere zorgwetten.

<u>Eerste en tweede lid</u>
Van formele hulp is sprake als de hulp wordt gegeven door een professionele hulpverlener die werkt vanuit zijn beroep of bedrijf en daarbij voldoet aan de geldende kwaliteitseisen.

Onder formele hulp vallen:
- jeugdhulpaanbieders;
- zelfstandige hulpverleners (zzp’ers);
- hulpverleners die werken volgens professionele standaarden;
- hulpverleners met een geldige BIG- of SKJ-registratie.

Voor formele hulp geldt als uitgangspunt dat de hulpverlener geregistreerd staat in het BIG-register of het SKJ-register. Dit is een belangrijke kwaliteitseis binnen de jeugdhulp. Ook hulp die wordt ingekocht met een PGB moet aan deze kwaliteitseisen voldoen.

Hierop geldt één belangrijke uitzondering. Wanneer de hulp wordt verleend door een bloed- of aanverwant in de eerste of tweede graad, wordt deze hulp altijd gezien als informele hulp. Het gaat dan bijvoorbeeld om ouders, grootouders, kinderen, broers of zussen. Dit geldt ook als deze persoon een beroepsmatige hulpverlener is en beschikt over een BIG- of SKJ-registratie.

De reden hiervoor is dat bij familieleden de persoonlijke relatie met de jeugdige of ouders vooropstaat. Daarom wordt deze hulp binnen de verordening aangemerkt als informele hulp en geldt het bijbehorende pgb-tarief.

In bijzondere situaties kan hulp worden verleend door een professionele hulpverlener zonder BIG- of SKJ-registratie. Dit kan alleen als voldoende wordt aangetoond dat de kwaliteit van de hulp hierdoor niet in gevaar komt. Het gaat hierbij om een uitzondering op de hoofdregel dat professionele hulpverleners geregistreerd moeten zijn.

Derde en vierde lid

Van informele hulp is sprake als de hulp wordt verleend door:

- een bloed- of aanverwant in de eerste of tweede graad; of
- een persoon die niet beroepsmatig of bedrijfsmatig jeugdhulp verleent.

In de praktijk gaat het bij informele hulp meestal om personen uit het sociale netwerk van de jeugdige of ouders, zoals familieleden, vrienden of bekenden.

Bloedverwantschap ontstaat door:

- geboorte;
- afstamming van dezelfde voorvader;
- erkenning;
- gerechtelijke vaststelling van het vaderschap;
- adoptie.

Het onderscheid tussen formele en informele hulp is van belang voor de hoogte van het PGB-tarief en voor de kwaliteitseisen die aan de hulpverlening worden gesteld.

Artikel 20. Kwaliteitseisen individuele voorziening in de vorm van een PGB

Om te waarborgen dat jeugdhulp in de vorm van een PGB, evenals jeugdhulp in de vorm van zorg in natura, op een verantwoorde manier wordt verleend zijn in deze bepaling kwaliteitseisen uitgewerkt. Dit moet ervoor zorgen dat de jeugdhulp van goed niveau is en in ieder geval veilig, doeltreffend, doelmatig en cliëntgericht wordt verleend en is afgestemd op de reële behoefte van de jeugdige of ouder (zie ook bij artikel 17).

Artikel 21. Hoogte van het PGB

Eerste en tweede lid

In de verordening moet staan hoe de hoogte van een persoonsgebonden budget PGB wordt bepaald. Het PGB moet hoog genoeg zijn om de benodigde hulp in te kunnen kopen. Dit geldt ook wanneer de hulp wordt geleverd door iemand uit het sociale netwerk van de jeugdige of ouders.

Bij het bepalen van de hoogte van het PGB wordt onderscheid gemaakt tussen formele en informele hulp.

Voor formele hulp geldt een hoger PGB-tarief. Voor informele hulp geldt een lager tarief dat is gebaseerd op het wettelijk minimumloon. Dit sluit aan bij de werkwijze binnen andere zorgwetten. Het verschil in tarief houdt verband met de extra kosten die professionele aanbieders maken om te voldoen aan wettelijke kwaliteitseisen.

De tarieven voor formele hulp zijn afgeleid van de tarieven die de gemeente betaalt voor zorg in natura. Voor kleinere aanbieders, zoals zelfstandige hulpverleners (zzp'ers), geldt een lager tarief. Dit komt doordat deze aanbieders meestal minder overheadkosten hebben en vaak efficiënter kunnen werken.

Het tarief voor informele hulp is gebaseerd op een percentage van het wettelijk minimumloon. Hiermee kan de jeugdige of ouder voldoen aan de arbeidsrechtelijke verplichtingen die horen bij het inzetten van informele hulp. Omdat informele hulp meestal wordt verleend door iemand uit het sociale netwerk, wordt een tarief op basis van het wettelijk minimumloon passend geacht.

Derde lid

De pgb-tarieven worden jaarlijks aangepast aan de prijsontwikkeling. Hiervoor wordt hetzelfde indexeringspercentage gebruikt als voor de tarieven van zorg in natura.

Vierde lid

Als uit het budgetplan blijkt dat formele hulp voor een lager bedrag kan worden ingekocht dan het vastgestelde maximale pgb-tarief, dan wordt uitgegaan van dit lagere bedrag.

Zesde en zevende lid
Het college stelt de pgb-tarieven vast in nadere regels. Zo is voor iedereen duidelijk welke tarieven gelden. Het college maakt deze tarieven minimaal één keer per jaar openbaar.

Artikel 22. Kosten die niet uit een PGB mogen worden betaald

Niet alle kosten die samenhangen met een PGB kunnen uit het pgb worden betaald. In dit artikel staat welke kosten zijn uitgesloten.

Een PGB mag niet worden gebruikt om iemand te betalen die helpt bij het beheren van het PGB. Ook kosten voor bijvoorbeeld administratie, bemiddeling, ondersteuning bij de aanvraag of intakegesprekken komen niet voor vergoeding uit het PGB in aanmerking.

Als dergelijke kosten worden gemaakt, zijn deze voor rekening van de jeugdige of zijn ouders. Zij hebben zelf gekozen voor een PGB en dragen daarom ook verantwoordelijkheid voor deze kosten.

De jeugdige of zijn ouders moeten het college informeren over feiten en omstandigheden die van belang zijn voor het PGB. Hieronder valt ook een verblijf in het buitenland. Een PGB mag alleen in het buitenland worden besteed als het college hiervoor vooraf toestemming heeft gegeven.

Wanneer sprake is van spoedeisende jeugdhulp kan nog geen PGB worden verstrekt. In die situatie is vaak nog geen volledig onderzoek uitgevoerd en is nog niet vastgesteld welke individuele voorziening nodig is. Nadat het onderzoek is afgerond en een individuele voorziening is toegekend, kan de jeugdige of ouder alsnog een aanvraag voor een PGB indienen.

HOOFDSTUK 6. HERZIENING, INTREKKING, TERUGVORDERING EN BESTRIJDING MISBRUIK

Dit hoofdstuk in de verordening betreft grotendeels een uitwerking van de verordeningsplicht in artikel 2.9, aanhef en onder d, van de Jeugdwet, waarin is bepaald dat in de verordening in ieder geval regels worden gesteld voor de bestrijding van het ten onrechte ontvangen van een

individuele voorziening of een PGB, alsmede van misbruik of oneigenlijk gebruik van de Jeugdwet.

Artikel 23. Inlichtingen

Eerste lid
Aan het ‘repareren’ van de gevolgen van ten onrechte ontvangen individuele voorzieningen in natura en in de vorm van PGB’s gaan pogingen vooraf om onterechte voorzieningen en betaling van PGB’s te voorkomen. Duidelijke informatie over enerzijds de rechten en plichten van de jeugdige en ouder(s) en anderzijds de gevolgen van misbruik en oneigenlijk gebruik spelen hierbij een belangrijke rol. Daarom is in het eerste lid een ‘informatieplicht’ voor het college opgenomen.

Deze bepaling berust mede op artikel 8.1.6, van de jeugdwet, waarin is bepaald dat het college de jeugdige en zijn ouder vooraf informeert over de gevolgen van de keuze voor een budget in plaats van een individuele voorziening. In deze verordening wordt de inlichtingenplicht van het college breder getrokken, zodat het college de jeugdige en zijn ouder(s) dan wel zijn wettelijke vertegenwoordiger in begrijpelijke bewoordingen over de rechten en plichten die aan het ontvangen van een individuele voorziening zijn verbonden en over de mogelijke gevolgen van misbruik en oneigenlijk gebruik van de wet.

Tweede lid
Deze bepaling berust mede op artikel 8.1.2, eerste lid, van de wet, Jeugd waarin is vastgelegd dat de jeugdige of zijn ouder(s) het college alle informatie verstrekt die van belang kan zijn voor de verlening van een PGB. In deze verordening wordt de toepassing van deze informatieplicht verbreed naar de voorzieningen in natura en de wettelijk vertegenwoordiger. Immers, ook van jeugdigen en/of ouder(s) met jeugdhulp in natura en van de wettelijk vertegenwoordiger kan verlangd worden dat ze voldoende gegevens en inlichtingen verstrekken om het college in staat te stellen te beoordelen of terecht een beroep op de voorziening wordt of is gedaan.

Artikel 24. Niet meewerken ouder(s)
Deze bepaling geeft het college de bevoegdheid om een verstrekte individuele voorziening al dan niet in vorm van een PGB te weigeren, of te heroverwegen als de ouder(s) niet meewerken aan onderzoek naar de noodzaak of doelmatige inzet van de jeugdhulp.

Artikel 25. Intrekking, herziening, opschorting en terugvordering

Eerste lid:
Op grond van artikel 8.1.3, van de jeugdwet moet het college periodiek onderzoeken of er aanleiding is om een beslissing aangaande een PGB te heroverwegen. Het eerste lid breidt deze opdracht uit naar alle individuele voorzieningen, ongeacht de vorm van de verstrekking. Ook wordt aan het college de bevoegdheid verleend om op dit punt nadere regels te stellen.

Tweede lid:
Deze bepaling regelt in welke gevallen het college een beslissing tot verlening van een individuele voorziening kan intrekken, herzien of opschorten. Bij herzien gaat het om het gedeeltelijk aanpassen van de aanspraak naar de toekomst toe of over het verleden. Intrekking ziet eveneens op het verleden: een aanspraak wordt dan echter volledig beëindigd vanaf een in het verleden gelegen datum.

De bepaling is afgeleid van artikel 8.1.4, van de Jeugdwet die de herziening en intrekking regelt van verstrekte PGB's. Verder breidt de bepaling de herzienings-/intrekkingsbevoegdheid uit tot de individuele voorziening in natura. Het gaat hier om een 'kan'-bepaling. Het college is dus niet verplicht gebruik te maken van zijn bevoegdheid tot herziening of intrekking. Vanuit het grote belang van een rechtmatige besteding van publieke middelen vormt gebruikmaking van deze bevoegdheid uiteraard het uitgangspunt, maar de individuele situatie van de betrokkenen dient uitdrukkelijk ook in de afweging te worden betrokken. Uit rechtspraak van de Centrale Raad van Beroep blijkt herziening en terugvordering van begunstigende beschikkingen indringender getoetst wordt aan het evenredigheidsbeginsel. Bij de beoordeling of redelijkerwijs tot intrekking, herziening of opschorting is overgegaan, moet niet alleen rekening gehouden worden met de gevolgen van een dergelijk besluit, maar ook met de oorzaak daarvan. Daarbij spelen alle feiten en omstandigheden van het geval, en ook de evenredigheid, een rol. Het college is verplicht een belangenafweging te maken waarvan de uitkomst niet onevenredig mag zijn. Uitgangspunt hierbij zal een intensieve toetsing door de bestuursrechter zijn (CRvB 18 april 2024, ECLI:NL:CRVB:2024:726).

Derde en vierde lid:
Van een jeugdige en/of zijn ouder(s) wordt verwacht dat ze binnen zes maanden gebruik maken van hun indicatie door zich te melden bij de jeugdhulpaanbieder. Of, als het gaat om een PGB, het PGB binnen zes maanden zullen inzetten voor de aangewezen jeugdhulp. Dit om te voorkomen dat een indicatie is verouderd en de situatie op termijn dusdanig is gewijzigd, dat de verstrekte voorziening niet langer passend is. Voldoen jeugdigen of ouder(s) niet aan deze voorwaarde, dan kan dat een grond opleveren om de aanspraak op de individuele voorziening in te trekken.

Vijfde en zesde lid:
In de wet is geregeld dat het college een PGB kan invorderen als dit is herzien of ingetrokken in verband met onjuiste of onvolledige informatieverstrekking door de jeugdige/ouder (zie artikel 8.1.4, derde lid, van de Jeugdwet). Alvorens tot invordering te kunnen overgaan, moet het college het bedrag echter eerst terugvorderen. Terugvordering is niet geregeld in de wet. Het is daarom van belang hiervoor een grondslag op te nemen in de verordening. Dit geldt ook voor het invorderen van de geldschade als gevolg van een onterecht verstrekte voorziening in natura. Net zoals bij herziening en intrekking gaat het bij terugvordering om een bevoegdheid van het college.

Zevende lid:
In bepaalde gevallen is (tijdelijke) opschorting van een betaling uit het PGB naar aanleiding van een declaratie een beter instrument dan beëindiging of zelfs intrekken of herzien van het verleningsbesluit. Middels opschorting kan ruimte geboden worden voor herstelmaatregelen of nader onderzoek. Bijvoorbeeld als het gaat om de overeenkomsten die de budgethouder is aangegaan of bij herziening van de toekenningbeschikking.

Om deze redenen is de mogelijkheid voor het college om de SVB te verzoeken over te gaan tot opschorting hier opgenomen. Dit in overeenstemming met artikel 8b, zesde lid, onder g, van de Regeling Jeugdwet. Het college kan een verzoek enkel doen als een gegrond vermoeden is gerezen dat:
1) de jeugdige of zijn ouder(s) onjuiste of onvolledige gegevens hebben verstrekt en de verstrekking van juiste of volledige gegevens tot een andere beslissing zou hebben geleid (onderdeel a);
2) de jeugdige of zijn ouder(s) niet voldoen aan de voorwaarden van het PGB (onderdeel d); of
3) de jeugdige of zijn ouder(s) PGB niet of voor een ander doel gebruiken dan waarvoor het bestemd is (onderdeel e).

Van de onder 2 genoemde omstandigheid is ook sprake als de jeugdige of diens ouder(s) niet langer voldoende in staat zijn op eigen kracht, dan wel met hulp uit zijn sociale netwerk of van een vertegenwoordiger, de aan een PGB verbonden taken op verantwoorde wijze uit te voeren, en als niet langer is gewaarborgd dat de diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen en andere maatregelen die tot de individuele voorziening behoren, veilig, doeltreffend en cliëntgericht worden verstrekt.
Uiteraard moet het college het verzoek goed motiveren en – met inachtneming van de daarvoor geldende regels – de SVB van voldoende informatie voorzien op grond waarvan de SVB over kan gaan tot deugdelijke besluitvorming ten aanzien van het al dan niet nemen van een besluit tot opschorting.

Verder kan er voor ten hoogste dertien weken worden opgeschort. Hierbij is aansluiting gezocht bij de termijn zoals deze ook wordt gehanteerd in artikel 4:56, van de Awb en onder de Wlz.

Op grond van het zevende lid kan het college daarnaast de SVB gemotiveerd verzoeken te beslissen tot een gehele of gedeeltelijke opschorting van betalingen uit het PGB voor de duur van de opname als sprake is van een omstandigheid als bedoeld in het tweede lid, onder f. Deze bepaling is toegevoegd omdat het voor kan komen dat een jeugdige tijdelijk geen gebruik van een individuele voorziening in de vorm van PGB kan maken door (tijdelijke) opname in een instelling. In dat geval kan het praktischer zijn de individuele voorziening of het PGB tijdelijk op te schorten. Het college stelt de PGB-houder schriftelijk op de hoogte van dit verzoek. Deze bepaling is toegevoegd naar analogie van artikel 5.20, eerste lid, onderdeel b, van de Regeling langdurige zorg.

Artikel 26. Onderzoek naar recht- en doelmatigheid individuele voorzieningen in natura en in de vorm van PGB's

Deze bepaling betreft grotendeels een uitwerking van de verordeningsplicht in artikel 2.9, aanhef en onder d, van de Jeugdwet, waarin is bepaald dat in de verordening in ieder geval regels worden gesteld voor de bestrijding van het ten onrechte ontvangen van een individuele voorziening of een PGB, alsmede van misbruik of oneigenlijk gebruik van de wet.

<u>Eerste lid</u>
In de wet is geregeld dat de landelijke inspectie toezicht houdt op de kwaliteit van de jeugdhulp. Toezicht op de rechtmatigheid is in de wet niet geregeld. In het eerste lid is opgenomen dat het college ook voor de wet toezichthouder(s) aanwijst, die specifiek zien op de rechtmatigheid. Daarmee is voor dit toezicht de wettelijke basis gelegd

<u>Tweede en derde lid</u>:
Op grond van artikel 8.1.3, van de Jeugdwet moet het college periodiek onderzoeken of er aanleiding is om een beslissing aangaande een PGB te heroverwegen. Soms bestaat er echter twijfel over de kwaliteit, doelmatigheid en rechtmatigheid van geleverde ondersteuning, het onderzoek in het kader van artikel 8.1.3, van de Jeugdwet biedt dan onvoldoende houvast om hier goed naar te kijken. Daarom is artikel 25, tweede en derde lid toegevoegd. Daarbij wordt onderscheid gemaakt tussen een rechtmatigheids- en doelmatigheidsonderzoek met betrekking tot individuele voorzieningen in natura en in de vorm van een PGB.

Op grond van het derde lid moet het college in aanvulling op het onderzoek overeenkomstig artikel 8.1.3, van de wet ook periodiek, al dan niet steekproefsgewijs onderzoeken of de verstrekte PGB's worden gebruikt, respectievelijk besteed ten behoeve van het doel waarvoor ze zijn verstrekt, of de besteding op een rechtmatige manier gebeurt en of de geleverde ondersteuning van goede kwaliteit is. Een onderzoek kan zowel betrekking hebben op het handelen van een PGB-houder of beheerder, als op de ondersteuningsverlening door een aanbieder. Het onderzoek kan onder meer bestaan uit: dossieronderzoek, bezoek aan de jeugdige of de ouder(s), bezoek aan de locatie waar de jeugdige of de ouder(s) ondersteuning krijgen en gesprekken met de aanbieder.

Artikel 27. Overige maatregelen ter voorkoming oneigenlijk gebruik, misbruik en niet gebruik

Zowel landelijk als gemeentelijk wordt ingezet op het tegengaan van misbruik en oneigenlijk gebruik van de wet. Daartoe treft het college de nodige maatregelen om de doelmatigheid en rechtmatigheid van de verstrekte individuele voorzieningen in natura en in PGB-vorm te waarborgen en fraude te voorkomen.

In het eerste en tweede lid is opgenomen dat wordt gestuurd op een correcte declaratie en verantwoording van de geleverde jeugdhulp (eerste lid). Door regelmatig te toetsen of de indicatie nog correct is en of de resultaten die zijn afgesproken ook worden behaald, wordt aandacht geschonken aan de doelmatigheid van individuele voorzieningen (tweede lid).

Het college beschikt tevens over een meldpunt, waar signalen, zorgen en fraude kunnen worden gemeld in het kader van uitvoering van de jeugdwet. Een en ander kan dan leiden tot vervolgonderzoek, al dan niet door een toezichthouder. Het in het derde lid genoemde meldpunt is operationeel onder de naam: meldpunt Zorgsignalen en Fraude. Zowel burgers als medewerkers van de gemeente kunnen melden wanneer zij zorgen of vermoedens van fraude gerelateerd aan de zorg hebben. Op basis van die signalen wordt nader onderzoek gedaan.

HOOFDSTUK 7. AFSTEMMING MET ANDERE VOORZIENINGEN

In dit hoofdstuk wordt de afstemming tussen de jeugdhulpplicht ten opzichte van andere wettelijke voorzieningen geregeld.

Waar het de afbakening met andere wetgeving betreft, zoals de Wet langdurige zorg (Wlz), de Zorgverzekeringswet (Zvw) en de Wmo 2015, is artikel 1.2, van de Jeugdwet van toepassing. Als de jeugdige aanspraak kan maken op zorgverlening op grond van één van deze (andere)

wetten, dan is de wet niet van toepassing. Als echter i) meerdere oorzaken ten grondslag liggen aan de problemen en stoornissen en ii) de jeugdige daardoor aanspraak kan maken op zorgverlening uit een recht op zorg uit de Wlz, een zorgverzekering als bedoeld in de Zvw én de wet, dan is het college gehouden een voorziening te treffen op basis van de wet. Ook de voorziening als bedoeld in artikel 2.4, tweede lid, onderdeel b, van de Jeugdwet is uitgezonderd van het uitgangspunt dat geen voorziening op grond van de wet hoeft te worden verstrekt als aanspraak bestaat op de Wlz, de Zvw, of de Wmo 2015.

Een andere belangrijke wettelijke afbakening is te vinden met onderwijswetgeving. Ondersteuning gericht op het doorlopen van het onderwijsprogramma dat primair gericht is op het leerproces, het behalen van onderwijsdoelen of om de jeugdige verder te helpen in de onderwijsontwikkeling, valt niet onder de jeugdhulpplicht van de wet. Als een jeugdige recht heeft op ondersteuning vanuit onderwijswetgeving is deze wetgeving voorliggend op de wet en hoeft het college geen voorziening te treffen op grond van de wet.

Als een gedragswetenschapper Ernstige Dyslexie (ED) vaststelt, maar daarvoor géén behandelindicatie afgeeft, dan is geen sprake van jeugdhulp. Dat betekent dat onderwijs in dat geval (ook voor deze jeugdige) verantwoordelijk blijft voor goed lees- en spellingsonderwijs in de klas, eventuele extra begeleiding in de klas en andere specifieke interventies. Het onderzoek van de gedragswetenschapper is overigens wél een vorm van jeugdhulp onder de wet. Intelligentietesten die worden afgenomen met een ander doel dan ten behoeve van onderwijs en het vaststellen van de behoefte aan behandeling van leerstoornissen, huiswerkbegeleiding, remedial teaching of motorische remedial teaching (MRT), begeleiding op school (voor zover gericht op het leerproces), dyscalculie, behandeling stoornis op gebied van leren en begeleiding bij ernstige taal- en spraakmoeilijkheden, vallen evenmin onder jeugdhulp.

Artikel 28. Voorliggende voorzieningen

<u>Eerste en tweede lid</u>
Op grond van artikel 1.2, eerste lid, onder a, van de jeugdwet is het college niet gehouden een voorziening te treffen op grond van de wet als er met betrekking tot de problematiek een recht bestaat op zorg als bedoeld bij of krachtens de Wlz, de Beginselenwet justitiële jeugdinrichtingen of een zorgverzekering als bedoel in de Zorgverzekeringswet. Evenmin is het college gehouden een voorziening op grond van de wet te treffen indien naar het oordeel van het college met betrekking tot de problematiek een aanspraak bestaat op een voorziening op grond van een andere wettelijke bepaling, met uitzondering van een individuele voorziening inhoudende begeleiding als bedoeld in artikel 1.1.1, van de Wmo 2015. Kan de jeugdige

aanspraak maken op zorgverlening op grond van één van deze wetten, dan is de wet niet van toepassing.

Wel geldt volgens dit artikel dat als (i) meerdere oorzaken ten grondslag liggen aan de problemen en stoornissen en (ii) de jeugdige daardoor aanspraak kan maken op zorgverlening uit een recht op zorg uit de Wlz, een zorgverzekering als bedoeld in de Zvw én de wet, het college gehouden is een voorziening te treffen op basis van de wet. Uit de parlementaire geschiedenis bij de wet volgt in dat kader: "*Om te voorkomen dat de jeugdige in dit geval niet weet waar hij kan aankloppen voor de nodige hulp is bepaald dat in die gevallen de gemeente verantwoordelijk is voor het treffen van de benodigde voorziening*" (*Kamerstukken II* 2012/13, 33 684, nr. 3, p. 127).

Het eerste en tweede lid maken, in het kader van de afbakening van de jeugdhulpplicht (zie de algemene toelichting bij deze verordening), duidelijk dat op het moment dat het college op grond van de wet niet gehouden is een voorziening te verstrekken, er ook geen jeugdhulpvoorziening wordt verstrekt.

<u>Derde en vierde lid</u>
Op het moment dat er een aanvraag wordt gedaan, terwijl er aanspraak bestaat op een voorziening op grond van een andere wettelijke regeling dan worden de jeugdige of zijn ouder(s) dan wel wettelijk vertegenwoordiger naar de juiste instantie verwezen. Daarmee wordt voorkomen dat ze tussen de wal en het schip vallen.

Artikel 29. Afstemming met voorliggende voorzieningen en andere vormen van hulp en ondersteuning

Op grond van artikel 2.9, aanhef en onder b, van de jeugdwet moet in de verordening ook geregeld zijn op welke wijze de toegang tot en de toekenning van een individuele voorziening wordt afgestemd met andere voorzieningen op het gebied van zorg, onderwijs, maatschappelijke ondersteuning, werk en inkomen. Wanneer een jeugdige of ouder op grond van de wet ondersteuning vraagt van het college, moet afstemming plaatsvinden met het andere aanbod vanuit de gemeente. Afstemming betekent samenwerking met uitvoerders van andere wet- en regelgeving om de problematiek binnen het gezin te verminderen of zelfs op te lossen. Als de hulp vanuit de wet niet (langer) volstaat, dan zal de overgang naar hulp vanuit een andere wet goed afgestemd moeten worden. Jeugdigen mogen niet in een gat vallen waar aanspraken uit de gelijktijdig toepasselijke wet- en regelgeving niet naadloos op elkaar aansluiten. Op grond van artikel 28 van de verordening is het college ervoor verantwoordelijk

dat een jeugdige of diens ouder(s) zoveel mogelijk de juiste hulp op grond van de wet ontvangt en dat wordt voorkomen dat de jeugdige of diens ouder(s) tussen de wal en het schip vallen.

Eerste lid
Het eerste lid bevat een opsomming van wetten op basis waarvan recht zou kunnen bestaan op voorzieningen die ook relevant kunnen zijn bij het inzetten van jeugdhulp. Met de opname van deze wetten krijgt het college een uitdrukkelijke opdracht en bevoegdheid om de inzet van jeugdhulp in elk geval hierop af te stemmen. De lijst is niet limitatief.

Tweede en derde lid
Het tweede en derde lid bakenen het doel van het zoeken van afstemming af. Zij normeren de inzet van het college bij de afstemming.

Vierde lid
Het zorgen voor afstemming van voorzieningen is een uitdrukkelijke opdracht aan het college. Het college is daarbij echter afhankelijk van de medewerking van de jeugdige of zijn ouder(s) dan wel zijn wettelijk vertegenwoordiger. Het vierde lid maakt duidelijk dat het niet verlenen van de noodzakelijke medewerking kan leiden tot het beëindigen van het onderzoek naar het recht op een individuele voorziening en het weigeren van een individuele voorziening. Het college is daarmee niet gehouden het onderzoek zonder medewerking voort te zetten of een voorziening te verstrekken. Het college maakt hier wel een afweging, waarbij de onderzoeksbelangen en de eventueel opgegeven redenen om medewerking te weigeren een rol kunnen spelen.

Vijfde lid
Het vijfde en zesde lid regelen de afstemming van het recht op voorzieningen bij de overgang naar volwassenheid. Het is belangrijk dat jeugdigen bij het bereiken van het achttiende levensjaar, of het eenentwintigste of drieëntwintigste levensjaar bij verlengde jeugdhulp, niet plotseling zonder passende voorzieningen komen te zitten. Deze bepaling regelt dat er daarom al vanaf het zestiende levensjaar van de jeugdige bij de inzet van voorzieningen wordt gekeken naar de afstemming van de in te zetten voorziening op de mogelijk in de toekomst in te zetten voorzieningen.

HOOFDSTUK 8. WAARBORGEN VERHOUDING TUSSEN PRIJS EN KWALITEIT

Artikel 31. Verhouding prijs en kwaliteit aanbieders jeugdhulp en uitvoerders kinderbeschermingsmaatregelen en jeugdreclassering

Het college kan de uitvoering van de wet, met uitzondering van de vaststelling van de rechten en plichten van de jeugdige of zijn ouder(s), door aanbieders laten verrichten (artikel 2.11, eerste lid, van de wet). Met het oog op gevallen waarin dit ten aanzien van jeugdhulp, kinderbeschermingsmaatregelen of jeugdreclassering gebeurt, moeten bij verordening regels worden gesteld ter waarborging van de continuïteit van de jeugdhulp, kinderbeschermingsmaatregelen of jeugdreclassering en een goede verhouding tussen de prijs voor de levering van jeugdhulp of de uitvoering van een kinderbeschermingsmaatregel of jeugdreclassering en de eisen die worden gesteld aan de kwaliteit daarvan (artikel 2.11, tweede lid, van de wet). Daarbij dient in ieder geval rekening gehouden te worden met de deskundigheid van de beroepskrachten en de toepasselijke arbeidsvoorwaarden.
Artikel 2.3, eerste lid, van het Besluit Jeugdwet voorziet in nadere criteria, zogenoemde kostprijselementen, voor het bepalen van een reële prijs bij de inkoop van jeugdzorg door gemeenten, die in de verordening moeten worden opgenomen. Artikel 31 voorziet hierin. Het college bepaalt, met inachtneming van deze kostprijselementen, de te betalen prijzen voor de in te kopen jeugdhulp.
Artikel 2.3, van het Besluit Jeugdwet geldt voor alle inkoop door het college en voor door hen verleende subsidies voor zover deze het daadwerkelijk verlenen van jeugdzorg volledig bekostigen. Overeenkomstig dit besluit wordt in het tweede en derde lid verplicht gesteld dat in contracten tussen het college en aanbieders, of in de subsidievoorwaarden, wordt opgenomen dat een aanbieder in geval van uitbesteding van zorg aan onderaannemers, een reële, met behulp van de kostprijselementen tot stand gekomen prijs betaalt.

HOOFDSTUK 9. KLACHTEN EN MEDEZEGGENSCHAP

Artikel 32. Klachtregeling

Dit artikel regelt het gemeentelijke klachtrecht in het kader van de wet. De gemeente is al op grond van de Awb in het algemeen verplicht tot een behoorlijke behandeling van mondelinge en schriftelijke klachten over gedragingen van bestuursorganen en personen die onder haar verantwoordelijkheid werkzaam zijn. Gelet op het van toepassing zijnde hoofdstuk 9, van de Awb, waarin een uitvoerige regeling omtrent klachtbehandeling is gegeven, en ook het recht is neergelegd om na de afhandeling van de klacht de bevoegde ombudsman te verzoeken een onderzoek in te stellen, kan in deze verordening met een enkele bepaling worden volstaan.
In de regel zal de aanbieder worden aangesproken bij klachten over de wijze van behandeling. De klachtmogelijkheid tegenover de aanbieder is geregeld in artikel 4.2.1 e.v., van de wet. Pas wanneer dit klachtrecht niet logisch is, bijvoorbeeld bij gedragingen van

gemeenteambtenaren, of wanneer de aanbieder niet adequaat op de klacht reageert of er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen aanbieder en klager, komt de gemeentelijke klachtmogelijkheid in zicht.

Artikel 33. Medezeggenschap jeugdhulpaanbieders

Dit artikel regelt de medezeggenschap van cliënten bij aanbieders van jeugdhulpvoorzieningen.

Artikel 34. Betrekken van ingezetenen bij het beleid

Met het derde lid wordt het aan het college overgelaten om de exacte invulling van de medezeggenschap vorm te geven.

HOOFDSTUK 10. SLOTBEPALINGEN

Artikel 36. Overgangsrecht en intrekking oude verordening

Het is noodzakelijk om duidelijke overgangsbepalingen vast te stellen voor met name de situatie dat er sprake is van:

- Een verstrekte voorziening op grond van een bepaling die niet meer geldend is;
- Een bezwaarschrift over een besluit dat betrekking heeft op een periode waar afwijkende regelgeving gold dan op het moment van indiening van het bezwaarschrift;
- Terugvordering.

Dat is met deze bepaling geregeld. Een besluit voor een verstrekte individuele voorziening blijft gehandhaafd totdat het besluit wordt ingetrokken of de looptijd van het besluit is verstreken. Bij aanvragen waarop nog geen besluit is genomen geldt deze verordening.
Bij de behandeling van een bezwaarschrift wordt de regelgeving toegepast die gold op het moment waarop het besluit is genomen c.q. de periode waarop de terugvordering betrekking heeft, tenzij heroverweging op basis van de nieuw vastgestelde verordening leidt tot een gunstiger resultaat voor de bezwaarmaker of geadresseerde van het terugvorderingsbesluit.